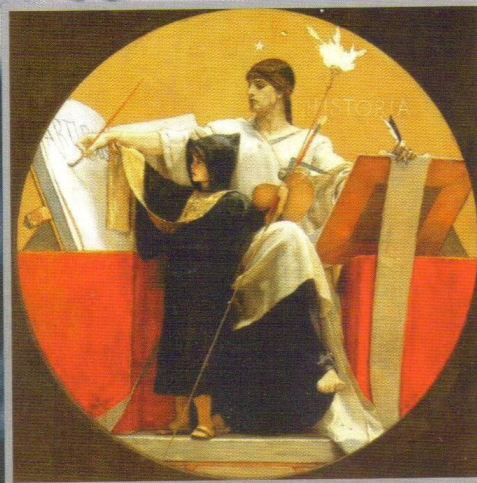

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

Θέματα Νεοελληνικής Ιστορίας

Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Θεωρητική Κατεύθυνση

Τόμος 5ος

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

**Πίνακας εξωφύλλου:
Νικόλαος Γύζης. Historia.
Λάδι σε μουσαμά 88x88 εκ.**

**ΘΕΜΑΤΑ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

5ος τόμος

Συγγραφείς κατά θέμα:

Γεώργιος Μαργαρίτης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης: Από την αγροτική οικονομία στην αστικοποίηση.

Αγαθοκλής Αζέλης, δ.φ., εκπαιδευτικός Λ.Ε.: Διαμόρφωση και λειτουργία πολιτικών κομμάτων στην Ελλάδα (1821-1936).

Νικόλαος Ανδριώτης, δ.φ., εκπαιδευτικός Α.Ε.: Το προσφυγικό ζήτημα στην Ελλάδα (1821-1930).

Θεοχάρης Δετοράκης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης: Το Κρητικό ζήτημα από διπλωματική άποψη κατά το 19ο και τις αρχές του 20ού αιώνα.

Κωνσταντίνος Φωτιάδης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Δ. Μακεδονίας: Παρευξείνιος Ελληνισμός

**Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο κατά τη συγγραφή:
Ιωσήφ Περάκης, δ.φ., Πάρεδρος
του Π.Ι.**

**Κριτική επιτροπή: (για τα τέσσερα
πρώτα κεφάλαια)**

**Γεώργιος Δερτιλής, καθηγητής του
Πανεπιστημίου Αθηνών**

**Φανούριος Βώρος, Επίτιμος
Σύμβουλος του Π.Ι.**

**Άγγελος Χόρτης, δ.φ., Σχολικός
Σύμβουλος φιλολόγων**

**Γεώργιος Σμπιλίρης, δ.φ.,
εκπαιδευτικός Α.Ε.**

Φιλολογική επιμέλεια:

**Γεώργιος Δάλκος, δ.φ., Σχολικός
Σύμβουλος**

**Αναστασία Κυρκίνη, δ.φ.,
Σύμβουλος Π.Ι.**

**ΘΕΜΑΤΑ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

**Γ΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
(ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ)**

5ος τόμος

**Προσαρμογή του βιβλίου για
μαθητές με ΜΕΙΩΜΕΝΗ όραση
Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου
Εκπαιδευτικής Πολιτικής
(Κατσαρού Βλασία)
(επιμ. Χαπίδη Σοφία)**

Σημείωση: Οι αστερίσκοι που υπάρχουν σε ορισμένες λέξεις-όρους παραπέμπουν στο Γλωσσάριο που βρίσκεται στο τέλος του βιβλίου.

**ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ
ΑΠΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ
ΚΑΤΑ ΤΟ 19ο ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ
20οῦ ΑΙΩΝΑ**

Το Ελληνικό στρατόπεδο του Ακρωτηρίου, κατά το βομβαρδισμό του από τις Μ. Δυνάμεις και τους Τούρκους, το Φεβρουάριο του 1897

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Το φαινόμενον της επαναστάσεως της Κρήτης είναι μοναδικόν εις όλην την ιστορίαν τον ελληνικού αγώνος. Ήτο μία εξέγερσις εγκαθέρκτου και αλυσσοδέτου τιτάνος, με μόνην δύναμιν την ελληνικήν του συνείδησιν, την ζωτικότητα, την φιλοτιμίαν του και την οργήν του. Και αυτή η δύναμις ήτο αρκετή όχι μόνον διά να αρχίση η επανάστασις αφ' εαυτής, αλλά και διά να συνεχισθή ακατάβλητος, λάμπουσα εις όλην την ελληνικήν εποποιίαν με το φως του αυθορμήτου της, σχεδόν αγρία εκ των ανεκδιηγήτων μαρτυρίων εναντίον των οποίων υψώθη, καταδυομένη και αναδυομένη διαρκώς εντός κυμάτων αίμα-

**τος, αντλούσα ολοένα δυνάμεις
από τον σκληρότατον αγώνα της...»
(Διον. Κόκκινος, Η Ελληνική
Επανάστασις, τ. Α', σ. 611)**

A. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ (1821-1830)

1. Η πρώτη περίοδος (1821-1824)

α. Η κατάσταση στην Κρήτη κατά την προεπαναστατική περίοδο

Η μεγάλη Εθνική Επανάσταση του 1821 εξαπλώθηκε γρήγορα και στην Κρήτη, παρά το γεγονός ότι οι τοπικές συνθήκες ήταν εξαιρετικά δυσμενείς για την οργάνωση επαναστατικού κινήματος. Η μεγάλη απόσταση από το γεωγραφικό κορμό της Ελλάδας και η παρεμβαλλόμενη θάλασσα καθιστούσαν δύσκολη την επικοινωνία με τα άλλα ελληνικά κέντρα, την αποστολή εφοδίων και όπλων και το συντονισμό των πολεμικών ενεργειών. Αλλά και μέσα στο νησί οι συνθήκες

ζωής παρουσίαζαν ιδιαιτερότητες, που δεν υπήρχαν στην άλλη Ελλάδα. Το σημαντικότερο πρόβλημα ήταν η μεγάλη αναλογία του μουσουλμανικού πληθυσμού, που παρέμενε σταθερά στο 30% του συνόλου. Το μουσουλμανικό αυτό πληθυσμό αποτελούσαν Τούρκοι και Τουρκοκρητικοί, δηλαδή Κρήτες που είχαν ασπασθεί τον ισλαμισμό από τα πρώτα χρόνια της τουρκικής κατάκτησης του νησιού. Αυτοί ήταν περισσότερο φανατικοί και από τους ίδιους τους Τούρκους και άσπονδοι διώκτες και καταπιεστές των χριστιανών. Δύο ισχυρά γενιτσαρικά τάγματα, των αυτοκρατορικών γενιτσάρων και των ντόπιων γενιτσάρων, που είχαν οργανωθεί στην Κρήτη ήδη από τους πρώτους χρόνους της τουρκικής κατοχής, είχαν επιβάλει ένα καθεστώς ασφυ-

κτικής καταπίεσης στο νησί. Δεν υπάκουαν ούτε στις σουλτανικές διαταγές. Είναι γνωστό ότι από όλες τις ελληνικές περιοχές, μόνο η Μακεδονία γνώρισε ανάλογης αγριότητας γενίτσαρους.

Η παιδεία, μέσω της οποίας κυρίως προπαρασκευάστηκε ιδεολογικά η επανάσταση στην άλλη Ελλάδα, ήταν στην Κρήτη σχεδόν ανύπαρκτη. Το νησί, που άλλοτε βρισκόταν στην πρωτοπορία της πνευματικής αναγέννησης του έθνους, ζούσε επί δύο σχεδόν αιώνες σε απομόνωση και σε βαθύ πνευματικό σκοτάδι. Ελάχιστοι Κρήτες είχαν μυηθεί στη Φιλική Εταιρεία και ήταν προετοιμασμένοι για τον επικείμενο αγώνα της ελευθερίας. Το σύνολο σχεδόν του κρητικού πληθυσμού ήταν εντελώς απροετοίμαστο ψυχολογικά για με-

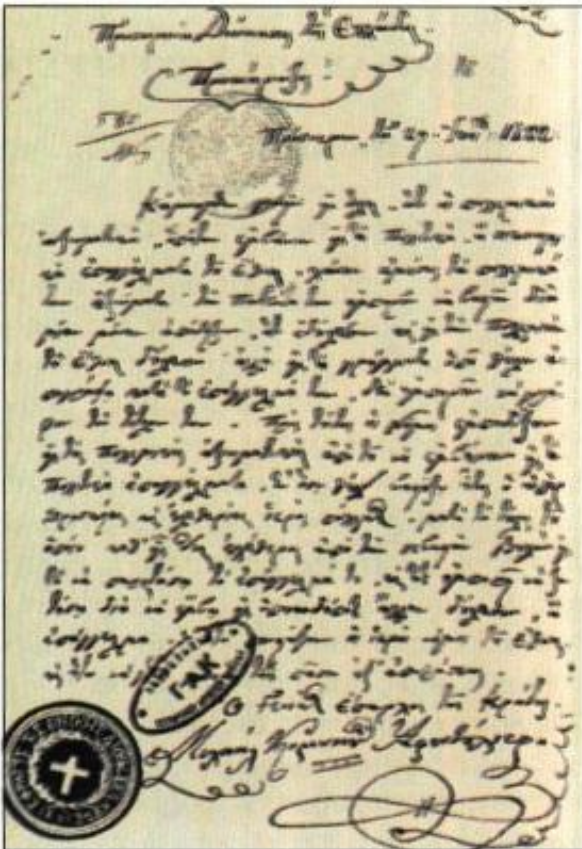
γάλης κλίμακας απελευθερωτική επανάσταση.

β. Η έκρηξη της επανάστασης στην Κρήτη. Η τουρκική αντίδραση

Η συμμετοχή της Κρήτης στην πανεθνική εξέγερση αποφασίστηκε στο ιστορικό μοναστήρι της Παναγίας της Θυμιανής στα Σφακιά, στις 15 Απριλίου 1821, αλλά ως επίσημη ημέρα έναρξης του κρητικού αγώνα θεωρείται η 14η Ιουνίου 1821. Την ίδια ημέρα σημειώθηκε και η πρώτη μεγάλη νίκη των επαναστατών στο Λούλο Χανίων.

Η τουρκική διοίκηση της Κρήτης απάντησε αμέσως με γενική κινητοποίηση των στρατιωτικών της δυνάμεων και με βιαιοπραγίες πρωτοφανούς αγριότητας. Αποκορύφωμα υπήρξε η μεγάλη σφαγή

του Ηρακλείου (24 Ιουνίου 1821), που έμεινε για πολλά χρόνια στη μνήμη του λαού ως «ο μεγάλος αρπεντές»*. Παρ' όλα αυτά, η επανάσταση επεκτάθηκε γρήγορα σε ολόκληρη την Κρήτη και στερεώθηκε.

Η επίσημη σφραγίδα της Γενικής Διοικήσεως Κρήτης, κατά την περίοδο 1821-1824

γ. Η πολιτική οργάνωση της Κρήτης

Από την αρχή του αγώνα κατέστη φανερή η ανάγκη πολιτικής οργάνωσης και συντονισμού των πολεμικών και πολιτικών ενεργειών προς τις γενικές αρχές του Αγώνα στην άλλη Ελλάδα, ιδιαίτερα μετά τις αποφάσεις της Α' Εθνοσυνέλευσης στην Επίδαυρο. Η απουσία γενικού αρχηγού στην Κρήτη και οι φιλοδοξίες των τοπικών αρχηγών και οπλαρχηγών έβλαπταν τα πολεμικά πράγματα και ο συντονισμός του αγώνα ήταν αδύνατος. Ζητήθηκε λοιπόν από τον Δημήτριο Υψηλάντη, που εκπροσώπωσε την υπέρτατη επαναστατική αρχή στην Ελλάδα, να διορίσει στην Κρήτη ένα Γενικό Αρχηγό «εις τον οποίον να υποταχθούν οι με-

ταξύ των ερίζοντες και ουδένα υπέρτερον του άλλου αναγνωρίζοντες Κρήτες οπλαρχηγοί». Ο Υψηλάντης διόρισε ως Γενικό Διοικητή Κρήτης τον Μιχαήλ Κομνηνό Αφεντούλη (ή Αφεντούλιεφ), ο οποίος αποδέχθηκε πρόθυμα το διορισμό και κατέβηκε στην Κρήτη (Νοέμβριος 1821) με τον ηχηρό και ενοχλητικό για πολλούς οπλαρχηγούς τίτλο τού «Γενικού Επάρχου και Αντιστρατήγου της Κρήτης».

Ο Αφεντούλης παρέμεινε στην Κρήτη έναν ακριβώς χρόνο, ως το Νοέμβριο του 1822. Κατόρθωσε να ανασυντάξει τις επαναστατικές δυνάμεις και να κρατήσει την επανάσταση ζωντανή σε όλο το νησί. Το πιο σημαντικό είναι ότι φρόντισε να συγκροτηθεί Γενική Συνέλευση των Κρητών στους Αρμένους Αποκορώνου (11-22 Μαΐου 1822) και να

ψηφιστεί το «Προσωρινόν Πολίτευμα της Κρήτης», καθώς και «Σχέδιον Προσωρινής Διοικήσεως της νήσου Κρήτης», με πρότυπο τις αποφάσεις της Εθνοσυνέλευσης της Επιδαύρου. Ο αγώνας στην Κρήτη φάνηκε να εξελίσσεται παράλληλα με τον αγώνα της άλλης Ελλάδας.

δ. Η πρώτη μεγάλη κρίση της κρητικής επανάστασης

Στην πράξη τα πράγματα αποδείχθηκαν πολύ δυσκολότερα. Ο σουλτάνος βρέθηκε σε αδυναμία να καταστείλει την κρητική επανάσταση και ζήτησε τη βοήθεια του αντιβασιλέα της Αιγύπτου Μωχάμετ Άλυ, ο οποίος αποδέχθηκε πρόθυμα την πρόσκληση. Η απόβαση αιγυπτιακού στρατού στην Κρήτη

(τέλη Μαΐου 1822) και οι πρώτες αποτυχίες των Κρητών στο πολεμικό πεδίο κλόνισαν τη θέση του Αφεντούλη. Η αντίθεσή του με τους τοπικούς αρχηγούς και οι συνεχείς αμφισβητήσεις των ενεργειών του οδήγησαν σε μεγάλη κρίση την επανάσταση. Ο Αφεντούλης θεωρήθηκε υπεύθυνος για πολλές πολεμικές αποτυχίες, καθαιρέθηκε από τα μέλη ενός νεοσύστατου «Κρητικού Συμβουλίου» και φυλακίστηκε το Νοέμβριο του 1822. Οι «Παραστάται και Πληρεξούσιοι της Πατρίδος», όπως ονομάζονταν οι Κρήτες αντιπρόσωποι στις Εθνοσυνελεύσεις της Πελοποννήσου, ζήτησαν το διορισμό νέου Διοικητή. Ο Ιωάννης Κωλέττης υπέδειξε ως Αρμοστή Κρήτης τον Υδραίο Εμμανουήλ Τομπάζη, ο οποίος έφτασε στο νησί το Μάιο του 1823.

Η άφιξη του Τομπάζη στην Κρήτη συνδέθηκε με ορισμένες πολεμικές επιτυχίες και το ηθικό των επαναστατών αναπτερώθηκε. Ένα μήνα μετά την άφιξή του, ο Τομπάζης συγκάλεσε Γενική Συνέλευση των Κρητών στην οποία ψηφίστηκε ο «Οργανισμός της ενιαυσίου τοπικής διοικήσεως της νήσου Κρήτης», με τις βασικές αρχές του Συντάγματος της Επιδαύρου. Ο κρητικός αγώνας εισήλθε έτσι σε νέα φάση.

Παράλληλα όμως ανασυντάχθηκαν και οι τουρκοαιγυπτιακές δυνάμεις. Στις αρχές Ιουνίου 1823 έφτασε στην Κρήτη ως νέος διοικητής του αιγυπτιακού στρατού ο Χουσεΐν βέης, με νέες στρατιωτικές δυνάμεις και άφθονο πολεμικό υλικό. Η ταχύτατη κίνηση του τουρκοαιγυπτιακού στρατού προς τα α-

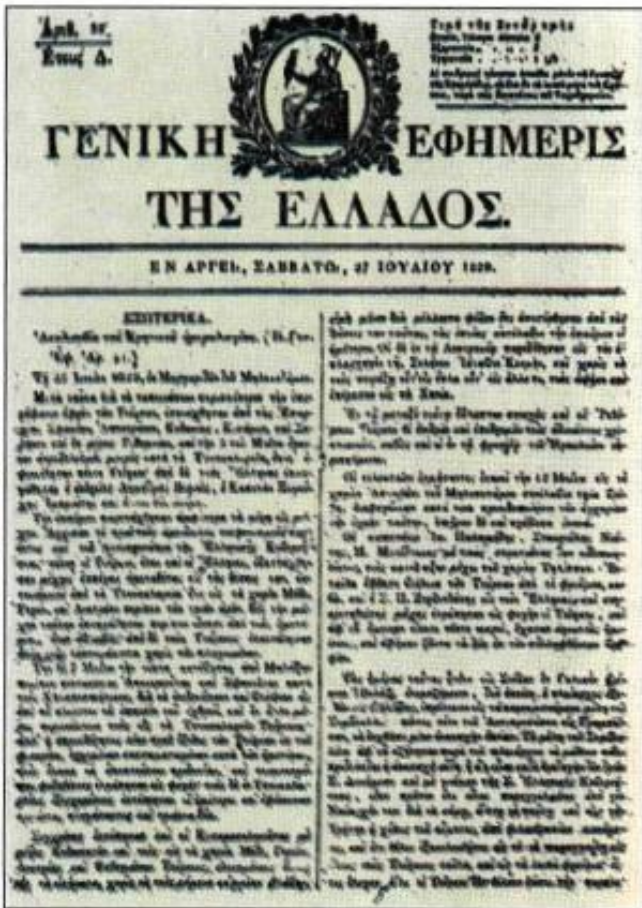
νατολικά, η καταστροφή των χωριών, η πολιορκία και η θυσία 370 χριστιανών στο σπήλαιο του Μελιδονίου (Ιανουάριος 1824) δημιούργησαν βαρύ κλίμα απαισιοδοξίας. Ο Τομπάζης απηύθυνε έκκληση για βοήθεια προς τον Πρόεδρο του Εκτελεστικού Γεώργιο Κουντουριώτη (2 Μαρτίου 1824).¹ Εντούτοις, βοήθεια δεν έφθασε και η επανάσταση φάνηκε να κάμπτεται παντού, ιδιαίτερα μετά την εισβολή του Χουσεΐν στα Σφακιά και την καταστροφή της επαρχίας στα τέλη Μαρτίου. Στις 12 Απριλίου ο Τομπάζης εγκατέλειψε την Κρήτη, ζητώντας από τους Κρητικούς να συνεχίσουν με κάθε θυσία τον αγώνα.

1. Η έκκληση του Τομπάζη

Κύριε, η ταλαίπωρος Κρήτη πνέει τα λοίσθια. Ολίγη στρατιωτική

βοήθεια και η έκπλευσις των πλοίων θέλει ελευθερώσει αυτήν από του να αφανισθή... Κύριε, αν χάση το Έθνος την ωραίαν Κρήτην, χάνει τον δεξιόν οφθαλμόν του και η ανεξαρτησία δεν θέλει είναι σημαντική...

Στα τέλη Μαΐου 1824 ο Χουσεΐν διακήρυττε ότι κατέπνιξε την επανάσταση στην Κρήτη. Ο τουρκοαιγυπτιακός στρατός ήλεγχε όλα τα πεδινά μέρη και ο αγώνας πήρε μορφή ανταρτοπόλεμου. Ανταρτικές ομάδες συνέχισαν τον αγώνα με νυκτερινές επιθέσεις και δολιοφθορές κατά των Τούρκων. Αυτοί ήταν οι διαβόητοι Καλησπέρηδες. Ανάλογες ανταρτικές ομάδες που ονομάζονταν Ζουρίδες* σχημάτισαν και οι Τούρκοι.

Η
Γενική Εφημερίς
της Ελλάδος, η
οποία ιδρύθηκε
στις 7 Οκτωβρίου
1825 από τον
Θεόκλητο
Φαρμακίδη στο
Ναύπλιο και ήταν
η επίσημη της
Ελληνικής

Διοικήσεως, πρόδρομος της σημερινής «Εφημερίδος της Κυβερνήσεως». Κατά καιρούς εκδιδόταν στην Αίγινα ή στο Άργος και φιλοξενούσε στις στήλες της ειδήσεις από όλο τον ελληνικό κόσμο.

ε. Η δεύτερη περίοδος της κρητικής επανάστασης: Η περίοδος της Γραμπούσας (1825-1828)

Ενώ φαινόταν ότι η επανάσταση στην Κρήτη είχε κατασταλεί και περιοριζόταν απλώς σε σποραδικές επιθέσεις ανταρτών σε χωριά και φρούρια των Τούρκων, Κρήτες επαναστάτες, οι οποίοι κατά καιρούς είχαν καταφύγει στην άλλη Ελλάδα, επέστρεψαν στο νησί το καλοκαίρι του 1825, με την απόφαση να αναζωπυρώσουν την επανάσταση. Με επικεφαλής τον Δημήτριο Καλλέργη και τον Εμμανουήλ Αντωνιάδη κατέλαβαν το φρούριο της Γραμπούσας (9 Αυγούστου 1825) στο ομώνυμο ακρωτήριο της Δυτικής Κρήτης, και την ίδια ημέρα άλλοι επαναστάτες κατέλαβαν το φρούριο της Κισάμου. Προσπάθεια των Τούρ-

κων να ανακτήσουν αυτά τα φρούρια απέτυχε και έτσι άρχισε στην Κρήτη μια νέα επαναστατική περίοδος, η λεγόμενη περίοδος της Γραμπούσας (1825-1828). Οι επαναστάτες που οχυρώθηκαν εκεί, επιδόθηκαν κυρίως στην πειρατεία για να εξασφαλίζουν τρόφιμα και εφόδια, έκτισαν οικισμό και την εκκλησία της Παναγίας της Κλεφτρίνας* και ίδρυσαν σχολείο. Οργανώθηκε επίσης προσωρινή Διοικούσα Επιτροπή, που ονομάστηκε «Κρητικόν Συμβούλων» και αποτελούσε την επίσημη επαναστατική αρχή της Κρήτης, και αγοράστηκε η γολέττα «Περικλής» του Τομπάζη, για να μεταφέρει τρόφιμα και εφόδια στη φρουρά της Γραμπούσας.

Η συνθήκη του Λονδίνου (6 Ιουλίου 1827) είχε άμεση επίπτωση και στα κρητικά πράγματα. Ήδη είχε

ευρέως κυκλοφορήσει η φήμη για επικείμενη λύση του ελληνικού ζητήματος με τη δημιουργία ανεξάρτητου ελληνικού κράτους και η αγγλική διπλωματία διαβεβαίωνε ότι θα περιληφθούν σ' αυτό όλες οι επαναστατημένες ελληνικές περιοχές. Ο Τομπάζης έγραφε στους Κρήτες να αναζωπυρώσουν πάση θυσία την επανάσταση σε ολόκληρη την Κρήτη. Από τις αρχές του φθινοπώρου 1827 σημειώθηκαν πυρετώδεις κινήσεις, σχηματίστηκαν επαναστατικά σώματα εθελοντών από την Πελοπόννησο και την άλλη Ελλάδα, για να στηρίξουν τον κρητικό αγώνα, και σκληρές μάχες διεξάγονταν σε ολόκληρη την Κρήτη.

στ. Η τελευταία περίοδος της επανάστασης στην Κρήτη (1828-1830)

Πολεμικές και πολιτικές ενέργειες κατά τα δύο τελευταία έτη του αγώνα.

Οι κινήσεις της ευρωπαϊκής διπλωματίας, οι οποίες σχετίζονται με την Επανάσταση στην Ελλάδα και την οργάνωση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, ήταν φυσικό να επηρεάσουν και την επανάσταση στην Κρήτη. Ο Ιωάννης Καποδίστριας έφτασε στην Ελλάδα στις αρχές του 1828 και επιδόθηκε άμεσα στην οργάνωση κράτους. Προσπαθώντας να καταστήσει ασφαλές το θαλάσσιο εμπόριο, σύμφωνα και με σχετική αξίωση των Δυνάμεων και ιδίως της Αγγλίας, αποφάσισε να πατάξει τη ληστεία και την πειρατεία στις ελληνικές θάλασσες. Στη Γραμπούσα έστειλε τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, με τη συνοδεία αγγλικού και γαλλικού

στόλου. Τα πλοία των επαναστατών καταστράφηκαν και το φρούριο της Γραμπούσας παραδόθηκε στους Άγγλους, οι οποίοι ανέλαβαν και το έργο της επιτήρησης των θαλασσών για την ασφάλεια της ναυσιπλοΐας. Οι επαναστάτες της Γραμπούσας διαλύθηκαν και κατέφυγαν στα βουνά.

Παρά τις αποτυχίες αυτές και τις δυσμενείς συνθήκες που διαμορφώθηκαν, οι Κρήτες εξακολούθησαν να κρατούν ζωντανή την επανάσταση σε ολόκληρη την Κρήτη. Απροσδόκητη εξέλιξη, που δημιούργησε κλίμα έντονης ανησυχίας στο νησί, ήταν η απόφαση του Καποδίστρια να αποστείλει στην Κρήτη ως αντιπρόσωπο του τον βαρόνο Ρέινεκ, με συστάσεις για κατάπαυση των εχθροπραξιών. Οι Κρήτες αρνήθηκαν να υπακούσουν

στις συστάσεις του Κυβερνήτη. Το καλοκαίρι του 1828 ολόκληρη σχεδόν η Κρήτη βρισκόταν υπό τον έλεγχο των επαναστατών. Οι Τούρκοι είχαν περιοριστεί στα μεγάλα φρούρια, όπου προστατεύονταν από τον τακτικό τουρκικό στρατό.

Τα γεγονότα αυτά είχαν απήχηση στους λαούς της Ευρώπης, όπου παρατηρήθηκαν κάποιες εκδηλώσεις συμπάθειας υπέρ του αγωνιζόμενου κρητικού λαού. Αγγλικός και γαλλικός στόλος απέκλεισε τα κρητικά παράλια, για να εμποδίσει αποβάσεις τουρκοαιγυπτιακών δυνάμεων στο νησί, ενώ και ο Καποδίστριας, μεταβάλλοντας την πολιτική του απέναντι στους Κρήτες, έστειλε στο νησί τον Τομπάζη (Νοέμβριος 1828), με την εντολή να καταλάβει τη Σητεία, τη μόνη περιοχή της Κρήτης που παρέμενε α-

κόμη εξολοκλήρου στην απόλυτη κατοχή των Τούρκων. Μια μεγάλη επιχείρηση που οργανώθηκε για την απελευθέρωσή της απέτυχε και η Σητεία υπέστη σκληρά αντίποινα από τους Τούρκους (Δεκέμβριος 1828).

Από διπλωματική άποψη το Κρητικό Ζήτημα βρισκόταν την εποχή αυτή σε κατάσταση ρευστότητας, καθώς δεν υπήρχε απόφαση οριστική στα πλαίσια του όλου ελληνικού προβλήματος, και οι πληροφορίες που έφταναν στον Καποδίστρια δεν ήταν σαφείς. Αυτό ερμηνεύει και την ασταθή πολιτική του σχετικά με το Κρητικό ζήτημα. Πιεζόμενος από την Αγγλία ανακάλεσε τον αντιπρόσωπο του Ρέινεκ από την Κρήτη και στη θέση του τοποθέτησε τον Άγγλο Χαν, ο οποίος παρέμεινε στη Γραμπούσα

ως τον Οκτώβριο του 1829, οπότε αντικαταστάθηκε και αυτός από τον επιφανή Κρητικό Νικόλαο Ρενιέρη. Οι προοπτικές φαίνονταν τώρα περισσότερο από ποτέ ευοίωνες, καθώς ολόκληρη σχεδόν η Κρήτη βρισκόταν υπό τον πλήρη έλεγχο των επαναστατών, εκτός από τα τρία μεγάλα φρούρια (Χανιά, Ρέθυμνο, Ηράκλειο), στα οποία είχαν καταφύγει οι Τούρκοι.

Το πρωτόκολλο του Λονδίνου και ο αποκλεισμός της Κρήτης. Οι πρώτες αντιδράσεις.

Οι ελπίδες, που τις συντηρούσαν οι διπλωμάτες της εποχής και τις συμμεριζόταν ο Καποδίστριας, ότι με τις διεθνείς συμβάσεις που θα καθόριζαν την υπόσταση του ελληνικού κράτους θα δικαιώνονταν όλες οι επαναστατημένες ελληνικές

περιοχές και βεβαίως και η Κρήτη, διαψεύστηκαν. Με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου (1830) οι Μεγάλες Δυνάμεις, παρά τις προηγούμενες επαγγελίες τους, άφησαν την Κρήτη έξω από τα όρια του νεοπαγούς ελληνικού κράτους, στην απόλυτη δικαιοδοσία του σουλτάνου. Τη λύση αυτή την επέβαλε η αγγλική διπλωματία, που επιχειρούσε να πείσει την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη ότι «η προσάρτησις της Κρήτης εις τον Ελληνικόν κορμόν δεν είναι ουσιωδώς συντελεστική εις την ευημερίαν και ανεξαρτησίαν του νέου κράτους». Η ενέργεια αυτή της αγγλικής διπλωματίας γέμισε πικρία και απογοήτευση τους Κρήτες.

Η πικρία των Κρητών στράφηκε τότε και εναντίον του Καποδίστρια. Σε έκτακτη συνεδρία του Κρητικού Συμβουλίου στις 22 Απριλίου 1830

συντάχθηκε δραματική προκήρυξη προς τους Έλληνες, η οποία αποτελεί ουσιαστικά και την πρώτη διακήρυξη της νέας ιστορικής πορείας, που ονομάστηκε και επίσημα «Κρητικόν Ζήτημα» (Question Cretoise) και απασχόλησε για έναν περίπου αιώνα την ευρωπαϊκή διπλωματία, ως νέα ακανθώδης πτυχή του Ανατολικού Ζητήματος. Τα θεμελιώδη αιτήματα της εθνικής ελευθερίας και της ένωσης με την Ελλάδα αποτέλεσαν πλέον τους σταθερούς δείκτες πορείας των κρητικών αγώνων.²

2. Απόσπασμα από την προκήρυξη του Κρητικού Συμβουλίου

«Η Κρήτη ήτο και είναι μέρος αδιάσπαστον της Ελλάδος αυτής, ως συναγωνισθείσα και συναγωνιζομένη με τα λοιπά επαναστατημένα

μέρη από την αρχήν, ώστε δεν η-
μπορεί τις να εννοήση πώς εις δια-
φόρους πράξεις πληρεξουσίων των
σεβαστών τούτων μοναρχών η
Κρήτη παρεσιωπήθη διόλου, ενώ
ακόμη μάλιστα έχει τον εξολοθρευ-
τικόν πόλεμον εις τους κόλπους
της και οι Τούρκοι είναι περιορι-
σμένοι εις μόνα τα φρούριά των
από τους Έλληνας... Ημείς δεν ευ-
ρίσκομεν αλλού την σωτηρίαν μας
παρά εις τα όπλα μας και εις αυτόν
τον έντιμον θάνατον...».

Πλοία των Μεγάλων Δυνάμεων
απέκλεισαν τα κρητικά παράλια, για
να επιβάλουν την ειρήνη στο νησί,
ενώ το «Κρητικόν Συμβούλιον»
δεν σταμάτησε τις εκκλήσεις και τα
διαβήματα προς τους ηγεμόνες της
Ευρώπης, διεκτραγωδώντας και
την εσωτερική κατάσταση της

Κρήτης. Απόπειρα των Κρητών να ανακαταλάβουν το φρούριο της Γραμπούσας και να αναζωπυρώσουν την επανάσταση απέτυχε. Στις 23 Νοεμβρίου συνεδρίασε για τελευταία φορά το «Κρητικόν Συμβούλιον» στους Μαργαρίτες Μυλοποτάμου. Συνέταξε μια τελευταία διαμαρτυρία προς τον Κυβερνήτη της Ελλάδας και προς τους Ναυάρχους των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, στην οποία κατήγγελλε τη γενική συνωμοσία εις βάρος της Κρήτης: «Όλοι συμφώνως, Τούρκοι, Χριστιανών Ηγεμόνων Υπουργοί και η Ελληνική Κυβέρνησις συνώμοσαν εναντίον των Χριστιανών της Κρήτης σήμερον, θέλοντες ίσως να τους δώσουν αντίλυτρον θύμα της ελευθερίας των λοιπών αδελφών των...». Συντάχθηκε επίσης ψήφισμα για την οργάνωση μόνι-

μης Επιτροπής, η οποία θα παρακολουθούσε στο εξής την εξέλιξη του Κρητικού ζητήματος και θα εξασφάλιζε τη συνοχή και τη συνεργασία των χιλιάδων Κρητών, που είχαν εγκατασταθεί ως πρόσφυγες στην ελεύθερη Ελλάδα.

Η στάση της αγγλικής διπλωματίας απέναντι στο Κρητικό ζήτημα συνδεόταν με τη γενικότερη πολιτική της για το Ανατολικό Ζήτημα. Η Αγγλία θεωρούσε τον έλεγχο της Κρήτης ως θέμα κεφαλαιώδους σημασίας για την υποστήριξη των συμφερόντων της στην Ανατολή. Η γεωγραφική θέση του νησιού στο σταυροδρόμι των θαλάσσιων επικοινωνιών, την καθιστούσε «κλειδί του ελληνικού αρχιπελάγους» και μαζί με την Κύπρο ήταν «τα κλειδιά της Αιγύπτου». Το πρόβλημα του αγγλικού ελέγχου στην Κρήτη είχε

γεννηθεί ήδη από την περίοδο των ναπολεόντειων πολέμων (1806), όταν η Αγγλία σχεδίαζε την άμεση κατάληψη του νησιού, στην περίπτωση που η Γαλλία και η Ρωσία επεξέτειναν τις ζώνες επιρροής τους στο Βορρά και στην Ανατολή. Είναι λοιπόν προφανές ότι το δόγμα της ακεραιότητας της Τουρκίας, που το υποστήριζε σταθερά η αγγλική διπλωματία, αποσκοπούσε, κοντά σε πολλά άλλα, και στην κατοχή της Κρήτης από δύναμη φιλική προς την Αγγλία, αφού έτσι θα εξασφαλιζόταν η ναυτική κυριαρχία της στη Μεσόγειο. Αυτός ήταν ο σοβαρότερος λόγος για τον οποίο η Αγγλία αρνήθηκε να περιληφθεί η Κρήτη στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος.

B. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1830-1866

1. Η περίοδος της αιγυπτιοκρατίας (1830-1840)

Ο σουλτάνος παραχώρησε την Κρήτη στον αντιβασιλέα της Αιγύπτου Μωχάμετ Άλυ, ως αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες που του είχε προσφέρει κατά τη διάρκεια της δεκαετούς επανάστασης στην Πελοπόννησο και την Κρήτη, και η παραχώρηση αυτή κατοχυρώθηκε με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου. Έτσι η Κρήτη περνούσε από την τουρκική στην αιγυπτιακή κατοχή, σε μια νέα περίοδο «εστιλβωμένης δουλείας». Ο φιλόδοξος μονάρχης της Αιγύπτου κατανοούσε τη σπουδαιότητα που είχε για τη χώρα του η κατοχή της Κρήτης και απέβλεπε από την αρχή στη μονιμοποίηση

της νέας κατάστασης. Για να απο-
φύγει εξωτερικές επεμβάσεις και δι-
εθνείς περιπλοκές, έλαβε αμέσως
σύντονα μέτρα για την εξασφάλιση
της εσωτερικής γαλήνης και την ε-
γκαθίδρυση ενός καθεστώτος με
επιφανειακή ισονομία και δικαιο-
σύνη, ενώ παράλληλα έθεσε σε ε-
φαρμογή ένα πρόγραμμα μεγάλων
κοινωφελών έργων στο νησί.

Για την πραγματοποίηση αυτού
του προγράμματος επιβλήθηκε ε-
παχθέστατη φορολογία στο χριστι-
ανικό πληθυσμό. Οι νέες καταπιέ-
σεις ανάγκασαν τους Κρήτες να
προβούν σε έντονη άοπλη διαμαρ-
τυρία στο χωριό Μουρνιές των Χα-
νίων. Η ενέργεια αυτή έμεινε στην
ιστορία ως «Κίνημα των Μουρ-
νιών, ή των Μουρνιδών» (Σεπτέμ-
βριος 1833). Περίπου 7.000 άοπλοι
χριστιανοί από όλες τις επαρχίες

της Κρήτης διαδήλωσαν την πικρία και την αγανάκτησή τους και υπέγραψαν αναφορά προς τις Μεγάλες Δυνάμεις, επικαλούμενοι την προστασία τους. Η αντίδραση της αιγυπτιακής διοίκησης υπήρξε άμεση και σκληρή. Συνελήφθησαν 41 πρωταίτιοι και απαγχονίστηκαν.

Τα φιλόδοξα σχέδια του Μωχάμετ Άλυ ενοχλούσαν πολλούς Άγγλους πολιτικούς, οι οποίοι επανειλημμένα έθεσαν το θέμα της κατάληψης της Κρήτης ή της απόσπασής της από την αιγυπτιακή κυριαρχία. Τέτοιες επώνυμες προτάσεις έγιναν μετά το κίνημα των Μουρνιδών, και το 1837, όταν είχε δημιουργηθεί πρόβλημα ετοιμότητας του βρετανικού ναυτικού στην Ανατολική Μεσόγειο, εξαιτίας των επεκτατικών σχεδίων της Ρωσίας. Η κατάληψη και οχύρωση του κόλπου

της Σούδας και άλλων επίκαιρων θέσεων των κρητικών παραλίων ήταν στα άμεσα σχέδια των Άγγλων στρατιωτικών. Από τη δική τους πλευρά, οι Κρήτες άρχισαν να κατανοούν ότι η δύναμη των όπλων δεν ήταν αρκετή για τη λύση του Κρητικού Ζητήματος και ότι η ελευθερία και η εθνική αποκατάσταση του νησιού ήταν κυρίως θέμα της ευρωπαϊκής διπλωματίας, και περισσότερο της αγγλικής.

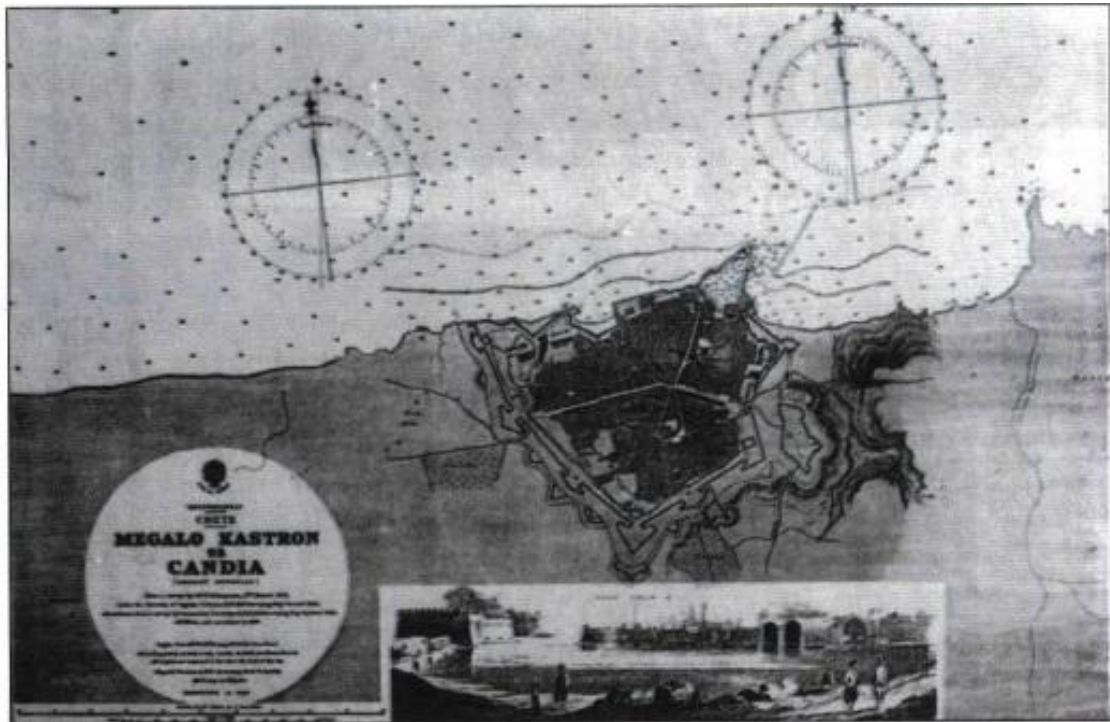
Καθώς μάλιστα η νέα δεσποτεία στην Κρήτη φαινόταν πανίσχυρη και η ξένη διπλωματία δεν έδειχνε καμιά διάθεση να ασχοληθεί με ένα ζήτημα, που μόλις πριν από λίγο το είχε κλείσει, πολλοί Κρήτες επαναστάτες και διανοούμενοι, που είχαν καταφύγει στην ελεύθερη Ελλάδα, άρχισαν να μεθοδεύουν νέα σχήματα ενεργειών. Επιτροπή Κρητών

υπέβαλε στην Αγγλία στις 20 Νοεμβρίου 1839 πρόταση για αποικιακή κατοχή της νήσου ή ακόμη και για ανακήρυξή της σε αγγλικό προτεκτοράτο. Η Αγγλία, απασχολημένη με άλλα μείζονος σημασίας προβλήματα στην Ανατολή, δεν έδειξε τότε καμιά διάθεση να κινηθεί προς την κατεύθυνση αυτή. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι και αυτός ο φιλέλληνας υπουργός λόρδος Πάλμερστον έδωσε την απάντηση: «...εφόσον η Κρήτη ανήκει *de facto et de jure** στο Σουλτάνο, θα ήταν αδύνατο για τη Μ. Βρετανία να αποσπάσει το νησί από τη φίλη και σύμμαχο της Τουρκία και να το υπαγάγει στις κτήσεις του Στέμματος». Αλλά και η επίσημη ελληνική πολιτική αποδοκίμαζε και καταδίκασε τέτοιες κινήσεις, που όχι μόνο εγκυμονούσαν σοβαρούς

κινδύνους για το μέλλον της Κρήτης, αλλά ήταν ενδεχόμενο να προκαλέσουν και για την ίδια την Ελλάδα περιπλοκές, που ίσως οδηγούσαν σε ελληνοτουρκικό πόλεμο.

Η μεγάλη κρίση του Ανατολικού Ζητήματος κατά τα έτη 1839-1841, με το δεύτερο τουρκοαιγυπτιακό πόλεμο, επηρέασε, όπως ήταν φυσικό, και τα κρητικά πράγματα. Η ήττα του Μωχάμετ Άλυ στη Συρία κλόνησε την αιγυπτιακή κυριαρχία στην Κρήτη. Οι Μεγάλες Δυνάμεις, των οποίων οι αντιθέσεις ευνοούσαν την Τουρκία, αφού το δόγμα της ακεραιότητάς της εξασφάλιζε τις λεπτές ισορροπίες της ευρωπαϊκής ειρήνης, αποφάσισαν με τη Συνθήκη του Λονδίνου (3 Ιουλίου 1840) να αποσπάσουν την Κρήτη από την Αίγυπτο και να την επανα-

φέρουν στην απόλυτη κυριαρχία του σουλτάνου.

Το Μεγάλο Κάστρο (Ηράκλειο) της Κρήτης το 1843. Λιθογραφία από χάρτη του Αγγλικού Ναυαρχείου, με χωρομέτρηση του W.T. Charman.

2. Η επανάσταση του Χαιρέτη-Βασιλογεώργη (1841)

Οι νέες αυτές εξελίξεις έδωσαν την ευκαιρία στους εξόριστους Κρήτες οπλαρχηγούς να επι-

στρέψουν στην Κρήτη και να οργανώσουν νέα επανάσταση, υπολογίζοντας να επαναφέρουν στο τραπέζι της διεθνούς διπλωματίας το Κρητικό Ζήτημα. Μαζί τους κατέβηκε στην Κρήτη και ο νεαρός τότε Έλληνας πολιτευτής Αλέξανδρος Κουμουνδούρος. Ο βασιλιάς Όθωνας και η τότε ελληνική κυβέρνηση ενθάρρυναν την επανάσταση, που την τοποθετούσαν μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της μεγαλοϊδεατικής πολιτικής της εποχής. Η λεγόμενη «Φιλορθόδοξη Εταιρεία», πού, ας σημειωθεί, ήταν εχθρική προς τον Όθωνα, είχε προγραμματίσει ανάλογες εξεγέρσεις σε πολλές τουρκοκρατούμενες περιοχές. Όλοι πίστευαν ότι οι εξεγέρσεις αυτές θα επηρεάζονταν από την εξέλιξη της κρητικής επανάστασης.

Η επανάσταση, που εκδηλώθηκε μόλις το Φεβρουάριο του 1841 (επανάσταση Χαιρέτη και Βασιλογεώργη), είχε περιορισμένη έκταση και ήταν από την αρχή καταδικασμένη σε αποτυχία. Η ελληνική κυβέρνηση βρισκόταν σε παντελή αδυναμία να βοηθήσει τους επαναστάτες, ενώ οι Μεγάλες Δυνάμεις καταδίκασαν από την αρχή το κίνημα. Χαρακτηριστικό των νέων επαναστατικών ιδεών ήταν η οργάνωση της «Κρητών Πολιτείας».

Παρά την αποτυχία της, η νέα αυτή κρητική επανάσταση του 1841 έδωσε την ευκαιρία να προβληθούν αιτήματα, που μόνο πολύ αργότερα θα έβρισκαν τη λύση τους. Ένα υπόμνημα των επαναστατών της Δυτικής Κρήτης, που υποβλήθηκε στους προξένους των τριών Μεγάλων Δυνάμεων (Αγγλίας, Γαλλίας

και Ρωσίας) στις 5 Απριλίου 1841, για την προστασία των δικαιωμάτων του κρητικού λαού και για την εθνική του ανεξαρτησία, δεν βρήκε καμιά ανταπόκριση. Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι κατά την επανάσταση αυτή προτάθηκε για πρώτη φορά από Κρήτες επαναστάτες η λύση της αυτονομίας του νησιού. Τη λύση αυτή την απέρριψαν επίσης οι Μ. Δυνάμεις, όχι μόνο γιατί θα αποτελούσε ένα προηγούμενο και για άλλες αλύτρωτες ελληνικές περιοχές, αλλά κυρίως γιατί θα ήταν η απαρχή νέων διεκδικήσεων για ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα. Για την αγγλική πολιτική, με την οποία συνέπλεε τώρα και η γαλλική, η ένωση με την Ελλάδα θα έφερνε την Κρήτη στη σφαίρα της ρωσικής επιρροής, και αυτό έπρεπε με κάθε τρόπο να αποτραπεί.

3. Τα γεγονότα κατά την περίοδο 1841-1866. Το κίνημα του Μαυρογένη

Η επαναφορά της Κρήτης στη σουλτανική εξουσία (Ιανουάριος 1841), δεν μετέβαλε τις βασικές αρχές της εσωτερικής διοίκησης του νησιού. Κάποιος επαναστατικός αναβρασμός σημειώθηκε το 1848, με αφορμή τα φιλελεύθερα κινήματα στην Ευρώπη το έτος εκείνο, αλλά οι συνθήκες δεν επέτρεπαν τώρα την έκρηξη νέας επανάστασης. Για λόγους στρατιωτικούς πάντως, ο σουλτάνος μετέφερε την πρωτεύουσα της Κρήτης από το Ηράκλειο στα Χανιά (1850), ώστε να βρίσκεται κοντά στο μεγάλο λιμάνι της Σούδας και στους στόλους των Μ. Δυνάμεων.

Σημαντικός σταθμός στις ιστορικές εξελίξεις υπήρξε ο Κριμαϊκός Πόλεμος (1853-1856). Με τη Συνθήκη των Παρισίων (1856) ο σουλτάνος υποχρεώθηκε να εκδώσει το περίφημο Χάττι Χουμαγιούν (Αυτοκρατορική Γραφή), με το οποίο παραχωρούσε για πρώτη φορά σημαντικά προνόμια στους χριστιανούς υπηκόους του (ανεξιθρησκία, προσωπική ελευθερία, εξασφάλιση της ιδιοκτησίας και της τιμής).

Η άρνηση των τουρκικών αρχών της Κρήτης να εφαρμόσουν και στο νησί τις διατάξεις του Χάττι Χουμαγιούν οδήγησε σε νέα επαναστατική ενέργεια, που είναι γνωστή ως «Κίνημα του Μαυρογένη», από το όνομα του Χανιώτη οπλαρχηγού Εμμανουήλ Μαυρογένη (14 Μαΐου 1858). Ο φόβος για μια νέα επανάσταση, σε περίοδο που η Τουρκία

ήταν διεθνώς ταπεινωμένη, ανάγκασε τον σουλτάνο να διαπραγματευτεί με τους αρχηγούς των Κρητών. Στις 7 Ιουλίου 1858 εκδόθηκε σουλτανικό φερμάνι με το οποίο παραχωρούνταν στους χριστιανούς της Κρήτης προνόμια θρησκευτικά, διοικητικά, φορολογικά και δικαστικά, καθώς επίσης και το δικαίωμα της οπλοφορίας. Ακόμη, παραχωρήθηκε το προνόμιο της οργάνωσης των χριστιανικών Δημογεροντιών, θεσμού μεγάλης σημασίας για την εσωτερική οργάνωση και τη ζωή των χριστιανικών κοινοτήτων. Οι Δημογεροντίες ανέλαβαν το σημαντικό έργο της κοινωνικής πρόνοιας και της παιδείας, με την ίδρυση νοσοκομείων και σχολείων.

Κατά την επόμενη δεκαετία, ως την έκρηξη της μεγάλης επανάστασης του 1866, η αγγλική προπα-

γάνδα προσπάθησε να καλλιεργήσει στην Κρήτη την ιδέα της δημιουργίας ενός «νησιωτικού ελληνικού κράτους», υπό αγγλική προστασία. Είναι η κίνηση των λεγόμενων «αντεπαναστατών», τους οποίους υποστήριζε και υποκινούσε ο Άγγλος Πρόξενος στα Χανιά Henry Ongley. Η ιδέα δεν βρήκε πρόσφορο έδαφος, καθώς προσέκρουσε στην καθολική αποδοκιμασία των Κρητών και οι ελάχιστοι υποστηρικτές της απομονώθηκαν ως προδότες της εθνικής ιδέας και διακωμωδήθηκαν με λαϊκές σάτιρες.

Γ. Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1866-1869

1. Ο εθνικός χαρακτήρας της επανάστασης

Η πρώτη μετά την επανάσταση του 1821 μεγάλη κρίση του Κρητικού Ζητήματος σημειώθηκε το 1866, με μια νέα μεγάλη επανάσταση. Η επανάσταση του 1866-69, το «δεύτερο '21», όπως ονομάστηκε, αποτελεί την κορυφαία έκφραση του πόθου των Κρητών για ελευθερία και εθνική αποκατάσταση. Το κυρίαρχο σύνθημα «Ένωσις ή Θάνατος», που υποκατέστησε το παλαιό «Ελευθερία ή Θάνατος», εκφράζει εύγλωττα και επιγραμματικά τον εθνικό χαρακτήρα του Κρητικού Ζητήματος, που γρήγορα πήρε μεγάλες διαστάσεις και απασχόλησε

σοβαρότατα την ελληνική και την ευρωπαϊκή διπλωματία, ως σημαντική πτυχή του όλου Ανατολικού Ζητήματος.

Οι συνθήκες ήταν δυσμενείς, όχι μόνο από την άποψη των στρατιωτικών προπαρασκευών και της αναλογίας των δυνάμεων των επαναστατών με εκείνες της Τουρκίας, αλλά κυρίως από την άποψη της γενικής πολιτικής κατάστασης στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Οι Μεγάλες Δυνάμεις, και ιδιαίτερα η Αγγλία και η Γαλλία, ήταν από την αρχή αντίθετες προς κάθε κίνημα που θα έθετε σε κίνδυνο την ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Μόνο η Ρωσία, που είχε ταπεινωθεί με τον Κριμαϊκό Πόλεμο και τη συνθήκη των Παρισίων (1856), έδειχνε να ευνοεί την επανάσταση της Κρήτης και την υποκινούσε, μάλιστα,

μέσω των αντιπροσώπων της στο νησί.

Η ελληνική πολιτική παρουσιάστηκε από την αρχή διχασμένη. Ο Δημήτριος Βούλγαρης, που συμπαθούσε την αγγλική πολιτική, ήταν διστακτικός, ενώ ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος, οπαδός της ρωσικής πολιτικής και δεδηλωμένος φιλοκρητικός, ήταν περισσότερο αποφασιστικός. Η επίσημη όμως κυβέρνηση του Μπενιζέλου Ρούφου ήταν σαφώς αντίθετη.³ Παρ' όλες αυτές τις αντιξοότητες η Κρήτη βρισκόταν σε διαρκή επαναστατικό πυρετό. Το αίτημα της ένωσης με την Ελλάδα υποβλήθηκε με επίσημη αναφορά της Γενικής Συνελεύσεως των Κρητών (14 Μαΐου 1866) στον σουλτάνο και στις Μεγάλες Δυνάμεις ως «ομόθυμος

και διαρκής πόθος» του Κρητικού λαού.

3. Υπόμνημα του Υπουργού Εξωτερικών Σπυρ. Βαλαωρίτη προς τον Έλληνα πρόξενο στα Χανιά Ν. Σακόπουλο, (16 Απριλίου 1866):

«Εἰς τὴν παρούσαν των πραγμάτων κατάστασιν ἐν Ευρώπῃ καὶ Ανατολή, παν κίνημα ἀπερίσκεπτον ἐν Κρήτῃ ἔσεται ἀναμφιβόλως καταστρεπτικόν. Οἱ Κρήτες... πρέπει μέγᾳ νὰ προσέξωσι μὴ παρασυρθῶσι εἰς κίνημά τι τοιοῦτον, εἴτε ἐκ κακῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἐνεστῶσης καταστάσεως τῆς Ευρώπης, εἴτε ἐξ ἀσυνέτων συμβουλῶν καὶ προτροπῶν ἀνθρώπων ἀνυπομόνων καὶ ἐξημμένων».

Γενική Συνέλευσις των Κρητών (1866)

Η επανάσταση, που εξερράγη τον Αύγουστο του 1866, πήρε αμέσως μεγάλες διαστάσεις. Στην πρώτη επίσημη επαναστατική προκήρυξη της Γενικής Συνελεύσεως των Κρητών στο χωριό Ασκήφου Σφακιών (21 Αυγούστου 1866) δηλώνεται σαφώς ότι η επανάσταση είναι η φυσική συνέχεια του 1821.⁴

4. Εμμένοντες καρτερικώς εις τον όρκον ημών του 1821, εμπνεόμενοι από το εθνικόν αίσθημα του ελληνικού μεγαλείου και της εθνικής ενό-

τητος και έμπλεοι ελπίδος εκ του δικαίου αγώνος ημών, απορρίπτομεν πάσαν προσφοράν και θαρραλέως διακηρύττομεν ενώπιον Θεού και ανθρώπων ως τον μόνον ομόθυμον και διαρκή πόθον ημών την ένωσιν μετά της μητρός Ελλάδος, καθικετεύοντες τον Ύψιστον να ευλογή τα όπλα ημών διά πληρεστάτης επιτυχίας....

Η έκρηξη νέας επανάστασης στην Κρήτη δημιούργησε γενικό εθνικό ενθουσιασμό στην άλλη Ελλάδα. Στην Αθήνα ιδρύθηκε η «Κεντρική υπέρ των Κρητών Επιτροπή» και στη Σύρο η «Ειδική επί των Αποστολών Επιτροπή», για την ενίσχυση του κρητικού αγώνα με αποστολές όπλων, χρημάτων και εφοδίων, αλλά και εθελοντών που

έσπευδαν από παντού να ενισχύσουν τους Κρήτες.

Βέβαια, ήταν σε όλους φανερό ότι ο πατριωτισμός και ο ενθουσιασμός δεν αρκούσαν για να αντισταθμίσουν τις κατά πολύ υπέρτερες τουρκικές δυνάμεις. Το μεγάλο όμως πρόβλημα ήταν ο άμαχος πληθυσμός, που έμενε τις περισσότερες φορές ανυπεράσπιστος στην εκδικητική μανία του εχθρού και έπρεπε να καταφεύγει στα βουνά ή στον εκπατρισμό. Η μεγάλη αυτή επανάσταση έμελλε να εξελιχθεί σε αληθινή τραγωδία, που την αντιμετώπισε εντούτοις ο κρητικός λαός με αξιοθαύμαστη αποφασιστικότητα και καρτερία.

2. Η έκρηξη της επανάστασης και η οργάνωση του αγώνα

Τα πολεμικά γεγονότα άρχισαν τον Αύγουστο του 1866 με συγκρούσεις στην περιοχή των Χανίων. Ο σουλτάνος ανέθεσε το έργο της καταστολής της επανάστασης στον Μουσταφά πασά, που και άλλοτε είχε πολεμήσει στην Κρήτη και είχε λάβει την επωνυμία «Γκιριτλής»*. Ο Μουσταφά πασάς κάλεσε με προκήρυξή του τους Κρήτες να καταθέσουν τα όπλα, με την υπόσχεση της ικανοποίησης των δικαίων αιτημάτων τους. Την απάντηση έδωσε η Γενική Συνέλευση των Κρητών: «Το σύνθημα "Ένωσις ή Θάνατος", το οποίον άπασα η Κρήτη ανακήρυξε, δίδει την πρέπουσαν απάντησιν».

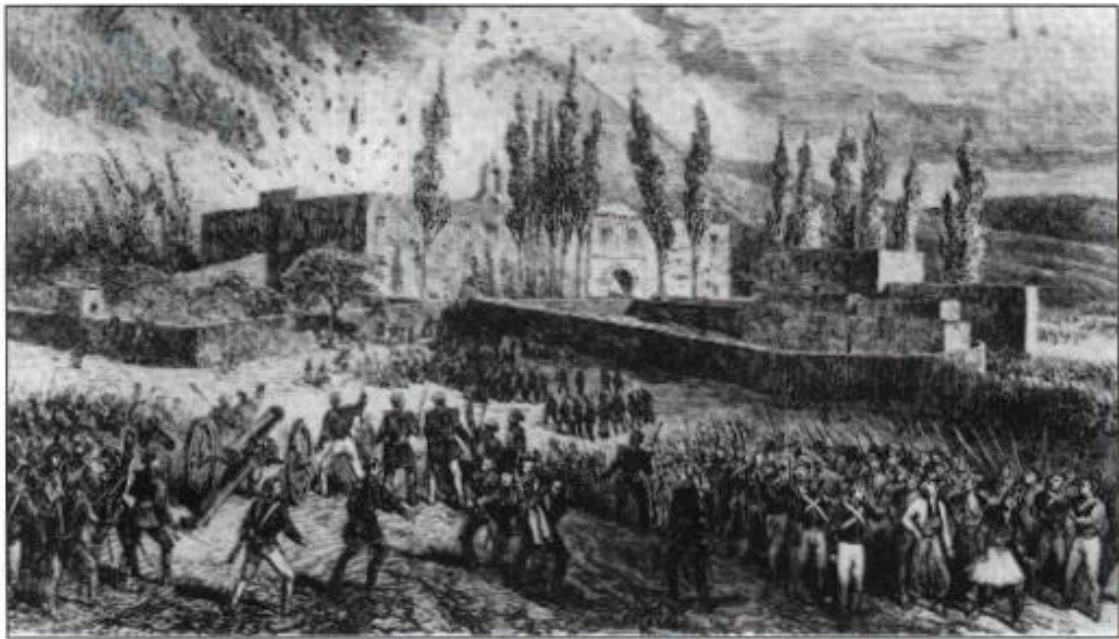
Τη γενική αρχηγία του αγώνα είχαν αναλάβει παλαίμαχοι στρατιωτικοί, ενώ λόγιοι ιερωμένοι ανέλαβαν το λεπτό και δυσχερές έργο της

αλληλογραφίας με τους ξένους Προξένους και τη διπλωματική διαχείριση του αγώνα. Οργανώθηκε επίσης «Προσωρινή Κυβέρνησις Κρήτης», χωρίς μόνιμη έδρα. Η διαρκής μετακίνηση της έδρας της στα βουνά, ανάλογα με τις ανάγκες του αγώνα, ήταν η αιτία να της δοθεί η επωνυμία «Κυβέρνησις του βουνού». Με κινητό τυπογραφείο εξέδιδε προκηρύξεις προς τον Κρητικό λαό και επίσημη εφημερίδα, την πρώτη ελληνόφωνη εφημερίδα στο νησί, με τον τίτλο «Κρήτη» και τον υπότιτλο «Ένωσις ή Θάνατος».

3. Τα πολεμικά γεγονότα. Η διεθνής απήχηση

Κατά τους πρώτους μήνες της επανάστασης διεξάγονταν επικές μάχες σε όλη την Κρήτη. Τα γεγο-

νότα του πρώτου έτους κορυφώθηκαν με την πολιορκία και το ολοκαύτωμα της ιστορικής Μονής Αρκαδίου (8 Νοεμβρίου 1866).

**Η ανατίναξη της Μονής Αρκαδίου
(Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη)**

Το γεγονός αυτό προκάλεσε ισχυρή συγκίνηση στην παγκόσμια κοινή γνώμη. «Η ηρωική Μονή, η δίκην φρουρίου αγωνισαμένη, αποθνήσκει ως ηφαιστειον! Τα Ψαρά δεν είναι επικώτερα, το Μεσολόγγι δεν ίσταται υψηλότερον», έγραφε ο μεγάλος Γάλλος συγ-

γραφέας Βίκτωρ Ουγκώ, από τους θερμότερους υποστηρικτές του κρητικού αγώνα. Επιστολές, ανταποκρίσεις και άρθρα στο διεθνή τύπο δημιούργησαν ευνοϊκό κλίμα υπέρ της αγωνιζόμενης Κρήτης στους λαούς της Ευρώπης και της Αμερικής. Πολλοί ξένοι φιλοκρητικοί και φιλέλληνες ήλθαν στην Κρήτη για να πολεμήσουν ή για να εργαστούν ως πολεμικοί ανταποκριτές ευρωπαϊκών και αμερικανικών εφημερίδων. Ο Κρητικός αγώνας προκάλεσε αληθινή έκρηξη φιλελευθερισμού. Ιδρύθηκαν Εταιρείες και Σύλλογοι για την υποστήριξη του κρητικού αγώνα και κυρίως για την προστασία του δοκιμαζόμενου άμαχου πληθυσμού και την περίθαλψη των προσφύγων, που κατά χιλιάδες κατέφευγαν στον Πειραιά και στα νησιά του Αιγαίου, κυρίως

στη Σύρο. Εθελοντές από τη Σερβία, την Ιταλία, την Ουγγαρία και από άλλες περιοχές, ζήτησαν να έλθουν στην Κρήτη, καθώς και πολλοί γνωστοί δημοσιογράφοι της εποχής. Τολμηροί Έλληνες ναυτικοί πραγματοποίησαν αποστολές όπλων, τροφίμων και εφοδίων και μετέφεραν εθελοντές από την άλλη Ελλάδα στα παράλια της Κρήτης με τα πλοία «Αρκάδιον» και «Πανελλήνιον».

Παρά τις στρατιωτικές επιτυχίες των Τούρκων, η επανάσταση διατηρήθηκε ζωντανή σε όλη την Κρήτη. Η Υψηλή Πύλη, έχοντας να αντιμετωπίσει την κατακραυγή της διεθνούς κοινής γνώμης και την πρόσκαιρη μεταστροφή της γαλλικής διπλωματίας υπέρ των Κρητών, προέβη σε μια κίνηση εντυπωσιασμού. Τον Ιανουάριο του 1867 απέ-

στειλε στην Κρήτη αντιπρόσωπο του σουλτάνου, με δύο κύριες προτάσεις: α) την κατάπαυση των εχθροπραξιών και β) την αποστολή στην Κωνσταντινούπολη δύο αντιπροσώπων, ενός χριστιανού και ενός μουσουλμάνου, οι οποίοι θα συνεργάζονταν με την Υψηλή Πύλη για την αντιμετώπιση της κρίσης. Παράλληλα, ανακάλεσε τον Μουσταφά πασά και διόρισε στη θέση του ως σερασκέρη της Κρήτης τον Ομέρ, που είχε τη φήμη ενός από τους καλύτερους στρατηγούς της Οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Ο Ομέρ έφτασε στην Κρήτη το Μάρτιο του 1867 και άρχισε αμέσως εκκαθαριστικές επιχειρήσεις. Εντούτοις, οι επιτυχίες του δεν έφεραν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Απέδειξαν απλώς ότι οι επαναστάτες δεν ήταν σε θέση να αντιμετω-

πίσουν τον τακτικό τουρκικό στρατό. Όμως, η μονιμοποίηση της τουρκικής κατοχής στις διάφορες περιοχές δεν ήταν εφικτή. Μόλις αποχωρούσε ο τουρκικός στρατός, οι επαναστάτες επέστρεφαν από τα απρόσιτα κρησφύγετά τους. Ένας αληθινός φαύλος κύκλος είχε δημιουργηθεί και η επανάσταση είχε εξελιχθεί σε τραγωδία, με κύριο θύμα τον άμαχο πληθυσμό.

4. Το τέλος της μεγάλης κρητικής επανάστασης

Η ευρωπαϊκή διπλωματία αναζητούσε πολιτική λύση στο Κρητικό ζήτημα. Ήδη οι αποστολές εθελοντών, εφοδίων και όπλων από την Ελλάδα είχαν εξαγριώσει την Τουρκία. Με τελεσίγραφο της η Τουρκία στα τέλη Δεκεμβρίου 1868 κατηγορούσε την Ελλάδα για ενεργό ανά-

μειξη στην κρητική επανάσταση και επέσειε την απειλή ενός ελληνοτουρκικού πολέμου, ο οποίος αποφεύχθηκε μόνο με την επέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων. Η Ελλάδα, υπό την πίεση των Μεγάλων Δυνάμεων, αναγκάστηκε να δεχθεί τους όρους του τουρκικού τελεσιγράφου και να σταματήσει τις αποστολές εθελοντών και εφοδίων στην Κρήτη. Η Τουρκία από το άλλο μέρος υποχώρησε στις υποδείξεις της Αγγλίας και πρότεινε στους επαναστάτες μια έντιμη λύση, με την παραχώρηση γενικής αμνηστίας και νέων προνομίων στον κρητικό λαό.

Τον Ιανουάριο του 1869 τα γεγονότα εξελίχθηκαν ραγδαία. Η ευρωπαϊκή διπλωματία είχε πια οριστικά στραφεί υπέρ της Τουρκίας. Οι Μεγάλες Δυνάμεις αποφάσισαν

με τη Συνθήκη των Παρισίων (9-20 Ιανουαρίου) να απαγορευθεί στην Ελλάδα ο σχηματισμός εθελοντικών σωμάτων για δράση στα τουρκικά εδάφη, καθώς και ο εφοδιασμός από τα ελληνικά λιμάνια πλοίων «προορισμένων να βοηθήσουν υπό οιαδήποτε μορφήν πάσαν απόπειραν εξεγέρσεως εις τας κτήσεις της Α. Μ. του σουλτάνου».

Η επανάσταση είχε πλέον εκπνεύσει, χωρίς να πραγματοποιηθεί ο πόθος των Κρητών για ελευθερία και εθνική αποκατάσταση. Οι ανθρώπινες απώλειες και οι υλικές καταστροφές υπήρξαν για την Κρήτη ανυπολόγιστες, αλλά και της Οθωμανικής αυτοκρατορίας το γόητρο υπέστη ανεπανόρθωτο πλήγμα, καθώς φάνηκε ανίκανη να δαμάσει ένα νησί, παρά τον τρομακτι-

κό όγκο των δυνάμεών της σε άνδρες και οπλισμό.

5. Ο «Οργανικός Νόμος της Κρήτης»

Ήδη από τις αρχές Σεπτεμβρίου 1867 ο σουλτάνος είχε διατάξει διακοπή των εχθροπραξιών για πέντε εβδομάδες, προτείνοντας γενική αμνηστία και πολιτική λύση στο Κρητικό Ζήτημα. Αργότερα, έστειλε στην Κρήτη τον πρωθυπουργό του, τον μεγάλο βεζίρη Ααλή πασά, κομιστή διοικητικών και άλλων παραχωρήσεων, που αποτέλεσαν τη βάση ενός νέου καταστατικού χάρτη διοίκησης της Κρήτης, του λεγόμενου «Οργανικού Νόμου».

Οι επαναστάτες απέρριψαν τις τουρκικές προτάσεις, αλλά ο Αλή πασάς προχώρησε με ταχύτητα

στην επεξεργασία του Οργανικού Νόμου. Προκήρυξε εκλογές στις κατεχόμενες από τους Τούρκους περιοχές και συγκρότησε μια συνέλευση από 30 μουσουλμάνους και 20 χριστιανούς, ανθρώπους χωρίς κανένα κύρος και καμιά επιβολή, εκλεγμένους με υποσχέσεις και δωροδοκίες. Έτσι προχώρησε στην ψήφιση του Οργανικού Νόμου, που τέθηκε σε εφαρμογή στις 3 Φεβρουαρίου 1868.

Οι βασικές διατάξεις του Οργανικού Νόμου ήταν οι εξής:

1. Η Κρήτη αποτελούσε ένα βιλαέτι της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, διοικούμενο από Γενικό Διοικητή (βαλή) μουσουλμάνο, τον οποίο διοόριζε ο σουλτάνος.
2. Το νησί διαιρέθηκε σε πέντε διοικήσεις και είκοσι επαρχίες.

3. Στην κεντρική και στις επαρχιακές διοικήσεις θα μπορούσαν να διορίζονται και χριστιανοί υπάλληλοι.

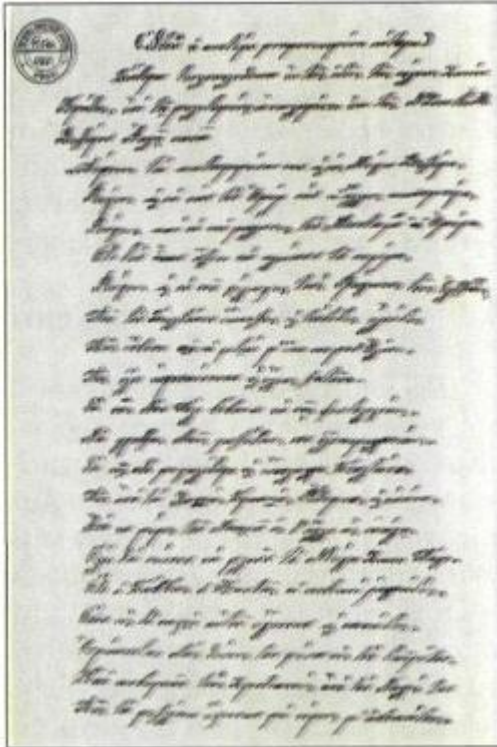
4. Στη σύνθεση των δικαστηρίων θα μετείχαν χριστιανοί και μουσουλμάνοι, ενώ αιρετοί σύμβουλοι θα μετείχαν στο κεντρικό συμβούλιο της Γενικής Διοίκησης και στα διοικητικά συμβούλια των νομών και των επαρχιών.

5. Αναγνωρίστηκε η ισοτιμία των δύο γλωσσών.

6. Θεσμοθετήθηκαν διάφορες φορολογικές ελαφρύνσεις.

Τα σκιώδη αυτά προνόμια του Οργανικού Νόμου, που έθεταν το Κρητικό Ζήτημα σε νέες βάσεις, αποτέλεσαν στο εξής σταθερό σημείο αναφοράς για όλα τα επόμενα

απελευθερωτικά κινήματα του νη- σιού, ως την αυτονομία.

Φύλλο χειρόγραφης

σάτιρας που τοιχοκολλήθηκε στους δρόμους των Χανίων, τις ημέρες που ο μεγάλος βεζύρης Ααλή Πασάς, αρχιτέκτων του Οργανικού Νόμου, ετοιμαζόταν να αναχωρήσει από την Κρήτη. (Ιστορικό Μουσείο Κρήτης, Ηράκλειο)

Δ. ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ (1869- 1898)

1. Η Κρήτη από το 1868 ως το 1878

Ο Οργανικός Νόμος ίσχυσε για μια δεκαετία, ως τη νέα επανάσταση του 1878. Παρά τις θριαμβολογίες της Υψηλής Πύλης, που επιχειρούσε να παρουσιάσει τον Οργανικό Νόμο ως χειρονομία καλής θέλησης και ως απόδειξη παραχώρησης νέων προνομίων, ο νόμος αυτός ήταν στην πραγματικότητα φενάκη. Η μεγάλη αδικία σε βάρος του χριστιανικού στοιχείου του νησιού φάνηκε αμέσως με τις διατάξεις για την εκλογή αντιπροσώπων στη Γενική Συνέλευση. Οι 250.000

του χριστιανικού στοιχείου εξέλεξαν 38 αντιπροσώπους, ενώ οι μόλις 70.000 του μουσουλμανικού 36. Ακόμη και οι Εβραίοι, που ήταν μόλις 50 οικογένειες σε ολόκληρη την Κρήτη, εξέλεξαν 1 αντιπρόσωπο. Έτσι, από την αρχή ο Οργανικός Νόμος έγινε αντικείμενο λαϊκής σάτιρας, που εκφράστηκε με πολύ ενδιαφέροντα στιχουργήματα, τα οποία κυκλοφορούσαν ανώνυμα και πολλές φορές τοιχοκολλούνταν σε κεντρικούς δρόμους των κρητικών πόλεων ως παράνομες εφημερίδες τοίχου. Η λαϊκή έκφραση «Τση Κρήτης ο Οργανισμός του ντοβλετιού ο στολισμός» αποδίδει την απέχθεια που ένιωθαν οι Κρητικοί για το νέο αυτό κατασκεύασμα της Υψηλής Πύλης.

Οι τουρκικές αρχές της Κρήτης εφαρμόζαν κατά γράμμα τις δια-

τάξεις του Οργανικού Νόμου και φυλάκιζαν ή εξόριζαν επιφανείς Κρήτες με την παραμικρή υποψία. Η κατάσταση κατά τα πρώτα χρόνια μετά την επανάσταση του 1866 ήταν αληθινά τραγική. Ο πληθυσμός είχε ελαττωθεί με τον πόλεμο και τους συνεχείς εκπατρισμούς, τα χωριά είχαν ερημωθεί, τα σπίτια ήταν ερειπωμένα και ακατοίκητα και τα κτήματα έμεναν ακαλλιέργητα. Η Υψηλή Πύλη φρόντιζε να στέλνει στην Κρήτη Γενικούς Διοικητές φανατικούς μουσουλμάνους, που διακατέχονταν από πνεύμα μισαλλοδοξίας. Το πνεύμα αυτό εξέφραζε, κατά την περίοδο αυτή, και το πανίσχυρο «κόμμα των μπέηδων», αντίθετο προς κάθε ιδέα παραχώρησης προνομίων και εξίσωσης του χριστιανικού με το μουσουλμανικό στοιχείο.

Από το 1871 η Τουρκία εισήλθε σε περίοδο πολιτικής αστάθειας, που χαρακτηρίζεται ως περίοδος του «οθωμανικού χάους». Την περίοδο αυτή της πολιτικής ρευστότητας και αστάθειας αναβίωσε το παλαιό σχέδιο της αγγλικής διπλωματίας, για την ίδρυση αγγλικού προτεκτοράτου στην Κρήτη. Την ιδέα υποστήριζαν οι αγγλόφιλοι Κρήτες, οι οποίοι όμως δεν διέθεταν λαϊκό έρεισμα. Άλλοι πολιτευτές του νησιού, που ήταν αντίθετοι προς την άποψη αυτή, προωθούσαν την ιδέα για ίδρυση «Ηγεμονίας», κατά το πρότυπο της Σάμου. Οι απόψεις αυτές είχαν απλώς θεωρητικό χαρακτήρα, αφού η Υψηλή Πύλη δεν είχε καμία διάθεση να μεταβάλει, με δική της μάλιστα πρωτοβουλία, το καθεστώς της Κρήτης. Το πρώτο τουρκικό σύνταγμα (σύνταγμα Μι-

δάτ), δεν προέβλεπε καμιά μεταβολή στο καθεστώς της Κρήτης, παρά τα έντονα διαβήματα των Κρητών.

2. Η επανάσταση του 1878 και η Σύμβαση της Χαλέπας

Η νέα κρίση του Ανατολικού Ζητήματος, με την έκρηξη του ρωσοτουρκικού πολέμου την άνοιξη του 1877, ήταν μια καλή ευκαιρία για την οργάνωση νέου επαναστατικού κινήματος στην Κρήτη. Οργανώθηκαν αμέσως επαναστατικά κομιτάτα, εκλέχθηκε 24μελής Επιτροπή για τη διαχείριση του Κρητικού Ζητήματος και ιδρύθηκε στην Αθήνα το «Κρητικόν Κέντρον», για τη συγκέντρωση εφοδίων και όπλων. Ενώ άρχισαν να κατεβαίνουν στην Κρήτη οι εξόριστοι οπλαρχηγοί, η διαφαινόμενη ήττα της Τουρκίας

ενθάρρυνε την ελληνική κυβέρνηση του Χαρίλαου Τρικούπη να δηλώσει απερίφραστα ότι θα υποστήριζε μια νέα επανάσταση στην Κρήτη (27 Δεκεμβρίου 1877).

Η επανάσταση εξερράγη τον Ιανουάριο του 1878 και πήρε αμέσως παγκρήτιες διαστάσεις. Η κατάρρευση της Τουρκίας στο ρωσοτουρκικό πόλεμο είχε άμεσες επιπτώσεις στην εξέλιξη του Κρητικού Ζητήματος. Το άρθρο 15 της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου (Φεβρουάριος 1878) υποχρέωνε την Τουρκία σε πλήρη εφαρμογή του Οργανικού Νόμου του 1868. Τον Ιούλιο 1878 οι Πρόξενοι των Μεγάλων Δυνάμεων στην Κρήτη επέβαλαν ανακωχή, με τη διαβεβαίωση ότι το Κρητικό Ζήτημα επρόκειτο να απασχολήσει το Συνέδριο του Βερολίνου, το οποίο θα αναθεωρούσε τη Συνθήκη του

Αγίου Στεφάνου. Η Γενική Συνέλευση των Κρητών εξέλεξε δύο αντιπροσώπους για το Συνέδριο του Βερολίνου αλλά η ελληνική Κυβέρνηση, επειδή φοβόταν μήπως οι Κρήτες αντιπρόσωποι πιεσθούν και αποδεχθούν τη λύση της ηγεμονίας, εγκατέλειψε το πάγιο αίτημα της ένωσης και απαγόρευσε τη μετάβαση τους στο Βερολίνο.

Η απόφαση των Μεγάλων Δυνάμεων στο Συνέδριο του Βερολίνου δεν διέφερε ουσιαστικά από εκείνη του Αγίου Στεφάνου. Η απειλή όμως της συνέχισης της επανάστασης ανάγκασε την Τουρκία να δεχθεί πρόταση της Αγγλίας για νέες παραχωρήσεις στον κρητικό λαό. Αποτέλεσμα των νέων διαβουλεύσεων υπήρξε ο λεγόμενος «Χάρτης της Χαλέπας», μια νέα Σύμβαση, που υπογράφηκε τον Οκτώβριο

1878 στο ομώνυμο προάστιο των Χανίων και επικυρώθηκε αμέσως με σουλτανικό διάταγμα. Επρόκειτο για ένα νέο Οργανικό Νόμο, που ίσχυσε και αυτός για μια περίπου δεκαετία, ως την επανάσταση του 1889.

Οι κυριότερες διατάξεις του Χάρτη της Χαλέπας ήταν οι εξής:

- 1. Ο Γενικός Διοικητής της Κρήτης θα μπορούσε να είναι και χριστιανός. Η θητεία του ήταν πενταετής, με δυνατότητα ανανέωσης.**
- 2. Ο Γενικός Διοικητής θα είχε ένα σύμβουλο από το άλλο θρήσκευμα (μουσουλμάνο, αν ήταν χριστιανός, και χριστιανό, αν ήταν μουσουλμάνος).**
- 3. Η Γενική Συνέλευση (= Βουλή), στην οποία θα πλειοψηφούσαν για πρώτη φορά οι χριστιανοί,**

- θα είχε 80 μέλη (49 χριστιανούς και 31 μουσουλμάνους).
4. Ιδρύθηκε Κρητική Χωροφυλακή.
 5. Αναγνωρίστηκε η ελληνική ως επίσημη γλώσσα των δικαστηρίων και της Γενικής Συνέλευσης. Μόνο τα επίσημα πρακτικά, οι αποφάσεις των δικαστηρίων και η επίσημη αλληλογραφία θα συντάσσονταν και στις δύο γλώσσες.
 6. Χορηγήθηκε γενική αμνηστία.
 7. Θεσμοθετήθηκαν σημαντικές φορολογικές ελαφρύνσεις.
 8. Παραχωρήθηκε για πρώτη φορά το δικαίωμα της ίδρυσης Φιλολογικών Συλλόγων και της έκδοσης εφημερίδων.

Οι επαναστάσεις του
 1878 στη Θεσσαλία,
 Ήπειρο, Μακεδονία
 και Κρήτη

Η Σύμβαση της Χαλέπας ήταν ένα νέο βήμα προς τη λύση του Κρητικού Ζητήματος. Δημιουργούσε ένα καθεστώς ημιαυτόνομης επαρχίας, με ιδιαίτερα προνόμια. Οι ρυθμίσεις της Σύμβασης αυτής άλλαξαν για πρώτη φορά τη μορφή της ζωής στην Κρήτη και ανέτρεψαν υπέρ των Χριστιανών την έως τότε κατάσταση.

3. Η Κρήτη στη δεκαετία 1878-1888

Το αποτέλεσμα των ευεργετικών διατάξεων της Σύμβασης της Χαλέπας φάνηκε αμέσως. Η Υψηλή Πύλη διόρισε χριστιανό Γενικό Διοικητή, τον Αλέξανδρο Καραθεοδωρή, τον οποίο διαδέχθηκε ένας πολύ μορφωμένος και δραστήριος άνθρωπος, ο Ιωάννης Φωτιάδης, που

είχε και διοικητική και διπλωματική εμπειρία, καθώς είχε χρηματίσει πρεσβευτής της Τουρκίας στην Αθήνα. Διοίκησε την Κρήτη ως το 1885, με φρόνηση και δικαιοσύνη. Υποστήριξε την παιδεία, με την ίδρυση σχολείων, και προώθησε τη λύση μεγάλων και σοβαρών οικονομικών προβλημάτων. Στις μεγάλες πόλεις ιδρύθηκαν Φιλεκπαιδευτικοί Σύλλογοι, και λήφθηκαν μέτρα για την προστασία των αρχαιοτήτων του νησιού. Είναι βέβαιο ότι χωρίς τα μέτρα αυτά πολλά από τα τεκμήρια της κρητικής αρχαιότητας θα βρίσκονταν σήμερα σε ξένες χώρες.

Η παραχώρηση του δικαιώματος για έκδοση εφημερίδων άνοιξε το δρόμο στην κρητική δημοσιογραφία. Είναι αξιοσημείωτο ότι ήδη από το 1880 παρατηρείται στην

Κρήτη ένας αληθινός δημοσιογραφικός πυρετός, με την ίδρυση και έκδοση για πρώτη φορά ελληνικών εφημερίδων, με μαχητικούς δημοσιογράφους, που ριψοκινδύνευαν καθημερινά, απειλούμενοι με φυλακίσεις και εξορίες από τους Τούρκους.

Αλλά τη θετική αυτή εικόνα ήλθε να σκιάσει το πάθος των κομματικών ανταγωνισμών. Τη δεκαετία αυτή, η Κρήτη γνώρισε περίοδο κομματικών φατριασμών, που είχαν σοβαρότατες επιπτώσεις στην εσωτερική ενότητα του χριστιανικού στοιχείου και στην ομαλή εξέλιξη του πολιτικού βίου. Δύο μεγάλα κόμματα είχαν ιδρυθεί, οι Καραβανάδες* και οι Ξυπόλυτοι, με διαφορετικές απόψεις και θέσεις για το Κρητικό Ζήτημα. Τα δύο αυτά κόμματα όξυναν τα πολιτικά πάθη, που

πολλές φορές προκάλεσαν πράξεις βίας, καταστροφές και φόνους. Το Κρητικό Ζήτημα φαινόταν τώρα να έχει λησμονηθεί μέσα στη δίνη των πολιτικών παθών.

Το 1888 προβλήθηκε για μια ακόμη φορά η ιδέα της αγγλικής προστασίας, που όμως απορρίφθηκε από τους περισσότερους πολιτικούς και στρατιωτικούς αρχηγούς. Στην εφημερίδα «Λευκά Όρη», ο Ελευθέριος Βενιζέλος, νεαρός δικηγόρος τότε και ανατέλλων αστήρ στο πολιτικό στερέωμα της Κρήτης, έγραφε: «Προτιμώμεν χιλιάκις την τουρκικήν κυριαρχίαν από πάσης αγγλικής». Ήταν βέβαιο ότι η τουρκική κυριαρχία στην Κρήτη θα καταλυόταν γρήγορα, ενώ η αποτίναξη μιας ενδεχόμενης αγγλικής κατοχής θα ήταν δύσκολη και ίσως αδύνατη και έτσι, ο εθνικός

πόθος της Κρήτης δεν θα μπορούσε να βρει δικαίωση.

4. Η επανάσταση του 1889 και οι συνέπειες της

Το 1888 είχαν προκηρυχθεί εκλογές για την ανάδειξη πληρεξουσίων για τη Γενική Συνέλευση. Στις εκλογές αυτές κέρδισε το κόμμα των Ξυπόλυτων. Το κόμμα των Καραβανάδων, που υποστήριζε ότι οι εκλογές δεν είχαν διεξαχθεί ομαλά, αντέδρασε με τρόπο απροσδόκητο και απερίσκεπτο. Στη Γενική Συνέλευση της 6ης Μαΐου 1889 κατέθεσε αιφνιδιαστικά σχέδιο Ψηφίσματος, με το οποίο κήρυττε την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα. Η πράξη κρίθηκε ευθέως ανατρεπτική, η Συνέλευση διαλύθηκε, τα στελέχη των Καραβανάδων κατέφυγαν στα βου-

νά και κήρυξαν νέα ένοπλη επανάσταση.

Η άκαιρη και επιπόλαιη αυτή ενέργεια είχε ολέθριες συνέπειες για το Κρητικό Ζήτημα. Στο νησί κηρύχθηκε ο στρατιωτικός νόμος και σημειώθηκαν βιαιοπραγίες και ληστρικές ενέργειες σε βάρος του άμαχου χριστιανικού πληθυσμού. Παράλληλα η Υψηλή Πύλη, με το πρόσχημα ότι κινδυνεύουν στην Κρήτη οι κοινοβουλευτικοί θεσμοί, ανακάλεσε τα προνόμια του Χάρτη της Χαλέπας (17 Δεκεμβρίου 1889). Στην Κρήτη επανήλθε η τρομοκρατία περασμένων καιρών και επιβλήθηκε επαχθέστατη φορολογία.

5. Η ιδέα της Μεταπολίτευσης. Η επανάσταση του 1895-1896

Η πενταετία 1889-1894 χαρακτηρίζεται ως η πιο ζοφερή περίοδος

της τουρκοκρατίας στην Κρήτη. Η προσωπική ελευθερία, η περιουσία και η τιμή των Κρητών ήταν στη διάκριση των εξαγριωμένων ατάκτων Οθωμανών (βασιβουζούκων), που μαζί με φανατισμένους τουρκοκρητικούς δημιούργησαν παντού κλίμα φόβου και ανασφάλειας. Οι νυκτερινές επιθέσεις σε χωριά, οι διώξεις των κληρικών, οι δολοφονίες και οι βεβηλώσεις ναών και μοναστηριών ήταν φαινόμενο καθημερινό.

Την περίοδο αυτή της μεγάλης αναρχίας γεννήθηκε η ιδέα της «Μεταπολιτεύσεως», δηλαδή ενός καθεστώτος αυτόνομης ή ημιαυτόνομης πολιτείας υπό την επικυριαρχία του σουλτάνου και υπό την προστασία των Μ. Δυνάμεων. Εμπνευστής της ιδέας αυτής ήταν ο Σφακιανός πολιτευτής Μανούσος

Κούνδουρος, ο οποίος πίστευε ότι οι συνθήκες που επικρατούσαν δεν επέτρεπαν την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα και έπρεπε να μεθοδευστούν λύσεις άλλου τύπου, δηλαδή ενός καθεστώτος προσωρινού, που θα αποτελούσε το προστάδιο για την οριστική λύση του Κρητικού Ζητήματος. Τις ιδέες αυτές φαινόταν να ασπάζεται και ο Άγγλος Πρόξενος στα Χανιά. Ένα υπόμνημα του Κούνδουρου, υποβλήθηκε στους Προξένους των Μεγάλων Δυνάμεων. Τρία ήταν τα κύρια σημεία του υπομνήματος:

- 1. Να ανακηρυχθεί η Κρήτη αυτόνομη πολιτεία φόρου υποτελής στον σουλτάνο, έναντι 15.000 οθωμανικών λιρών ετησίως.**
- 2. Να διορίζεται χριστιανός διοικητής με πενταετή θητεία, χωρίς**

να έχει ο σουλτάνος δικαίωμα να τον παύσει ή να τον αντικαταστήσει.

3. Να επαναχορηγηθούν με ουσιώδεις βελτιώσεις όλα τα προνόμια του Χάρτη της Χαλέπας, που είχαν ανακληθεί μετά την επανάσταση του 1889.

Η πράξη αυτή θεωρήθηκε ευθέως επαναστατική ενέργεια και ο Γενικός Διοικητής διέταξε να συλληφθούν οι αρχηγοί της «Μεταπολιτεύσεως». Έτσι άρχισε η νέα και τελευταία περίοδος των κρητικών επαναστάσεων, οι οποίες οδήγησαν το Κρητικό Ζήτημα στη λύση του. Οργανώθηκε πάλι στην Κρήτη η «Γενική Επαναστατική των Κρητών Συνέλευσις» και ανασυστάθηκε στην Αθήνα η «Κεντρική υπέρ των Κρητών Επιτροπή» .

Οι βιαιότητες που είχαν διαπραχθεί σε βάρος των χριστιανών είχαν προκαλέσει μεγάλη ένταση και φανερή διάθεση αντεκδικήσεων από μέρους των επαναστατών. Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, οι Μ. Δυνάμεις επενέβησαν και ανάγκασαν την Τουρκία να παραχωρήσει ένα νέο «Οργανικό Νόμο», που προέβλεπε την επαναφορά του Χάρτη της Χαλέπας, με βελτιώσεις των προνομίων. Ο νέος αυτός κανονισμός παρείχε για πρώτη φορά στις Μ. Δυνάμεις της Ευρώπης το δικαίωμα επέμβασης, για την προστασία του άμαχου πληθυσμού από τις συνεχείς και ανεξέλεγκτες βιαιοπραγίες.

6. Οι τελευταίες επαναστάσεις (1897-1898)

Εξώφυλλο αγγλικού
περιοδικού, με
τίτλο:
Τουρκικός στρατός
καταστρέφει
εκκλησία στο
Γαλατά (Χανίων)
1896 (Γεννάδειος
Βιβλιοθήκη)

Η αντίδραση του ντόπιου μουσουλμανικού στοιχείου, και κυρίως των Τουρκοκρητών και των ατάκτων (βασιβουζούκων), στην εφαρμογή του νέου Οργανισμού ήταν και πάλι βίαιη. Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, οι επαναστάτες των Χανίων, μεταξύ των οποίων ηγετική θέση είχε ήδη ο Ελευθέριος Βενιζέλος, υπέγραψαν, στο Ακρωτήριο, Ψήφισμα (25 Ιανουαρίου 1897), με το οποίο κήρυτταν την κατάλυση

της τουρκικής κατοχής της Κρήτης και την ένωση με την Ελλάδα και καλούσαν το βασιλιά Γεώργιο Α' να καταλάβει το νησί. Παρόμοια ψηφίσματα υπέγραψαν αμέσως και υπέβαλαν στις Μ. Δυνάμεις της Ευρώπης όλες οι επαναστατικές οργανώσεις της Κρήτης. Σε λίγες ημέρες η επανάσταση είχε γενικευθεί και ολόκληρη η Κρήτη βρισκόταν σε επαναστατικό πυρετό, με το σύνθημα «Ένωσις ή Θάνατος». Ο διορισμός του Άγγλου Μπορ, ως αρχηγού της κρητικής χωροφυλακής, ήταν μια προσπάθεια της Υψηλής Πύλης να δείξει ότι σέβεται τις διεθνείς συνθήκες, αλλά η ενέργεια αυτή δεν είχε κανένα αποτέλεσμα.

Παράλληλα με τον επαναστατικό αναβρασμό, κορυφώθηκε και η διπλωματική κίνηση για το Κρητικό Ζήτημα. Οι Μεγάλες Δυνάμεις α-

ποφάσισαν να επέμβουν στην Κρήτη, για την προστασία του άμαχου πληθυσμού, σύμφωνα με τον ισχύοντα Οργανικό Νόμο. Η Ελληνική Κυβέρνηση, έπειτα από μια περίοδο αναποφασιστικότητας, έσπευσε και αυτή να προλάβει την επέμβαση των Μ. Δυνάμεων και πήρε την απόφαση να αποστείλει στην Κρήτη στρατεύματα και να την καταλάβει στο όνομα του βασιλιά των Ελλήνων. Η επιχείρηση ανατέθηκε στο συνταγματάρχη του πυροβολικού Τιμολέοντα Βάσσο, ο οποίος αποβιβάστηκε στην Κρήτη την 1η Φεβρουαρίου 1897 και με προκήρυξη προς τον Κρητικό Λαό ανακοίνωσε την κατοχή της Κρήτης από τον ελληνικό στρατό, την κατάλυση των νόμων της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και την εφαρμογή του

ελληνικού συντάγματος και της ελληνικής νομοθεσίας.

Η νέα αυτή τροπή των πραγμάτων εξόργισε τις Μ. Δυνάμεις, οι οποίες έσπευσαν να αποκλείσουν τα κρητικά παράλια και να αποβιβάσουν στρατιωτικά αγήματα στα Χανιά. Η Κρήτη τέθηκε για πρώτη φορά επίσημα υπό διεθνή προστασία. Οι πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες των Ελλήνων και των επαναστατών ανάγκασαν τις Μ. Δυνάμεις να επέμβουν, προτείνοντας για πρώτη φορά επίσημα τη λύση της αυτονομίας (17 Φεβρουαρίου 1897). Όμως, τόσο οι Κρήτες πολιτικοί και στρατιωτικοί αρχηγοί, όσο και η ελληνική κυβέρνηση την απέρριψαν κατηγορηματικά.⁵

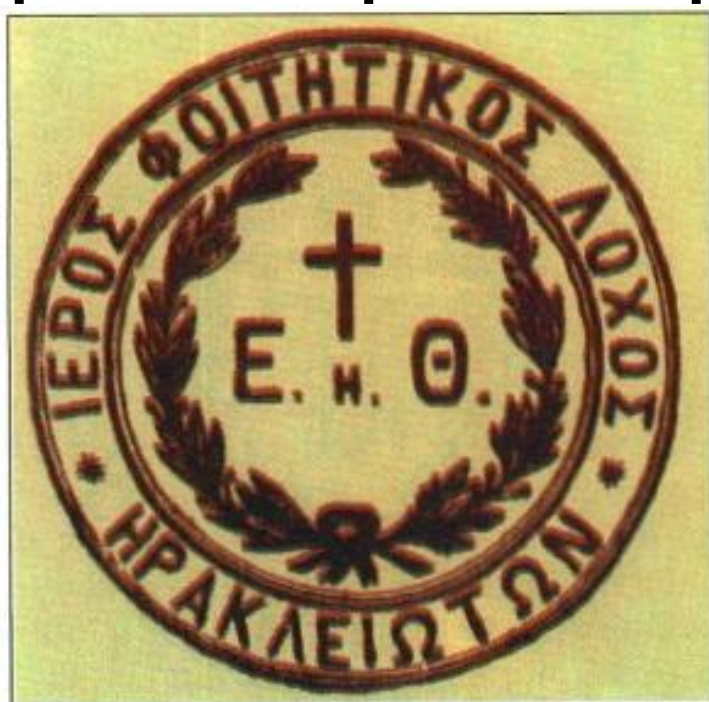
5. Απάντηση των Αρχηγών της Ανατολικής Κρήτης στον Άγγλο Συνταγματάρχη H. Chermside:

«Εδοκιμάσαμεν άπαντα τα πολιτεύματα και τα προνόμια, τα οποία μας εχάρισεν η Ευρώπη, αλλ' εκ τούτων όλων ουδέν άλλο απεκομίσαμεν, παρά μόνον καταστροφάς επί καταστροφών, τας οποίας δεν ηδυνήθη η χριστιανική Ευρώπη να εμπόδιση. Απηυδήσαμεν πλέον εκ των ατυχών πειραμάτων, τα οποία αι χριστιανικαί κυβερνήσεις της Ευρώπης εφήρμοσαν κατά κόρον επί της ράχεως του δυστυχεστέρου των τυραννουμένων λαών και διά τούτο δεν θα διαπράξωμεν πλέον το έγκλημα να δεχθώμεν προνόμια και αυτονομίας, τα οποία θα μας κυλήσωσι πάλιν αύριον εις το αίμα και τας καταστροφάς, αλλά θα επιμείνωμεν μέχρις εσχάτων εις την Ε-

**ΝΩΣΙΝ ΜΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ, και, ή θα επιτύχωμεν την
ένωσιν ταύτην ή θα αποθάνωμεν
μέχρις ενός μετά των γυναικών και
των τέκνων μας, και τότε ας διαθέ-
ση η πεπολιτισμένη χριστιανική
Ευρώπη την έρημον Ελληνικήν
Κρήτην μας, όπως βούλεται».**

(Ιστορικό Αρχείο Δήμον Αρχανών)

**Στην επανάσταση του 1897 πολέμη-
σαν ως εθελοντές και φοιτητές του
Πανεπιστημίου Αθηνών. Εδώ η σφρα-
γίδα του Ιερού Φοιτητικού Λόχου Η-**

**ρακλειωτών, με
το σύνθημα
'Ένωσις ή Θά-
νατος). (Θεοχ.
Δετοράκης,
Σφραγίδες
Κρητικής Ελευ-
θερίας, αρ. 67)**

7. Ο ελληνοτουρκικός πόλεμος του 1897 και η λύση της αυτονομίας

Η ενεργός ανάμειξη της Ελλάδας στην επανάσταση της Κρήτης ήταν η αφορμή του ατυχούς ελληνοτουρκικού πολέμου του 1897. Η Ελλάδα υποχρεώθηκε να ανακαλέσει τις δυνάμεις της από την Κρήτη (21 Απριλίου) και το κρητικό όνειρο για την ένωση φάνηκε να διαψεύδεται για μια ακόμη φορά. Έτσι, οι ηγέτες των Κρητών αποφάσισαν να δεχθούν την προτεινόμενη από τις Μεγάλες Δυνάμεις λύση της αυτονομίας, την οποία ως τότε απέρριπταν κατηγορηματικά.

Τα πιο ακανθώδη σημεία στην πρόταση των Μεγάλων Δυνάμεων ήταν η μορφή του νέου πολιτεύματος και, κυρίως, το πρόσωπο του

πρώτου ηγεμόνα. Οι Κρήτες ζητούσαν να είναι Ευρωπαίος «διότι μόνον Ευρωπαίος Κυβερνήτης θα κέκτηται και εξωτερικός το αναγκαίον κύρος, όπως υποστηρίξη τελεσφόρως την αυτονομίαν του τόπου κατά ενδεχομένην επέμβασιν και επιβουλήν της Πύλης». Στο πρόσωπο όμως κοινής αποδοχής από την Ευρώπη δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν μεταξύ τους οι Μ. Δυνάμεις, και έτσι πρότειναν και επέβαλαν ως Ύπατο Αρμοστή τον πρίγκιπα Γεώργιο, δευτερότοκο γιο του βασιλιά Γεωργίου Α' της Ελλάδας.

Τα όπλα είχαν πλέον σιγήσει, αλλά δεν είχαν κατατεθεί. Στις επανειλημμένες εκκλήσεις και πιέσεις των Ναυάρχων των Μ. Δυνάμεων για αφοπλισμό, οι Κρήτες έθεταν ως απαράβατο όρο και προϋπόθε-

ση την απομάκρυνση από την Κρήτη του τουρκικού στρατού, ο οποίος ήταν το σύμβολο της τουρκικής κατοχής αλλά και το στήριγμα των ατάκτων και των Τουρκοκρητών.

Το Εκτελεστικόν της Κρήτης. Στο μέσον της πρώτης σειράς ο Πρόεδρος του Εκτελεστικού Ιω. Σφακιανάκης και δεξιά του ο Ελ. Βενιζέλος.

Η Κρήτη τέθηκε υπό διεθνή προστασία με διανομή των περιφερειών της μεταξύ των Δυνάμεων. Την περιοχή των Χανίων ανέλαβαν Γάλλοι, του Ρεθύμνου Ρώσοι, του

Ηρακλείου Άγγλοι και του Λασιθίου Ιταλοί. Η Εκτελεστική Επιτροπή της Κρήτης εργάστηκε σκληρά για την οργάνωση των επιμέρους θεμάτων της διοίκησης του νησιού, σε στενή συνεργασία με τις κατά τόπους επαναστατικές επιτροπές και υπό την εποπτεία και την εγγύηση των Μεγάλων Δυνάμεων. Το πρόβλημα ήταν η ομαλή μετάβαση της εξουσίας στο πρόσωπο του Ύπατου Αρμοστή.

Γερμανική γελοιογραφία που σατυρίζει τις δολοπλοκίες της ευρωπαϊκής διπλωματίας. Ο τίτλος της είναι «Ο Κρητικός Λαβύρινθος». Εικονί-

ζεται η Ευρώπη να κόβει το μίτο, που ο βασιλιάς της Ελλάδας χρειάζεται, για να βγει από τον Κρητικό Λαβύρινθο, στην είσοδο του οποίου υπάρχει η απαγορευτική επιγραφή: «Κρήτη. Η είσοδος στο Λαβύρινθο απαγορεύεται». Πάνω η Πελοπόννησος σαν χέρι της Ελλάδας, που τεντώνει να αρπάξει το γεμάτο αγκάθια σώμα της Κρήτης.

8. Η μεγάλη σφαγή του Ηρακλείου και η λύση του Κρητικού Ζητήματος

Για την ομαλή μετάβαση της εσωτερικής διοίκησης της Κρήτης από το σουλτανικό σύστημα στο νέο καθεστώς της αυτονομίας, έπρεπε να εγκατασταθούν στις διάφορες θέσεις οι νέοι υπάλληλοι του Εκτελεστικού της Κρήτης. Καθώς

απόσπασμα του αγγλικού στρατού εγκαθιστούσε στο Ηράκλειο τους φορολογικούς υπαλλήλους το πρωί της 25ης Αυγούστου 1898, εξαγριωμένοι Τούρκοι, με την παρότρυνση των τουρκικών στρατιωτικών και διοικητικών αρχών, κινήθηκαν σε μια πρωτοφανούς αγριότητας σφαγή του άμαχου πληθυσμού, σε εμπρησμούς και λεηλασίες σπιτιών και καταστημάτων των χριστιανών. Μεταξύ των θυμάτων ήταν και ο Λυσίμαχος Καλοκαιρινός, Υποπρόξενος της Αγγλίας στο Ηράκλειο, καθώς και 17 Άγγλοι στρατιώτες. Ο αγγλικός στόλος αναγκάστηκε να κανονιοβολήσει την πόλη, ολοκληρώνοντας την καταστροφή.

Η μεγάλη σφαγή του Ηρακλείου επέσπευσε τη λύση του Κρητικού Ζητήματος. Τα διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία παρουσίασαν το

δράμα της πόλης του Ηρακλείου με τα μελανότερα χρώματα και δημοσίευσαν καταλόγους των θυμάτων και των προσφύγων.

Μια εικόνα της καταστροφής του Ηρακλείου την 25η Αυγούστου 1898

Η πόλη τέθηκε υπό την αυστηρή επιτήρηση των στρατευμάτων των Μ. Δυνάμεων και άρχισαν ανακρίσεις για την ανεύρεση και τιμωρία των πρωταίτιων. Το Εκτελεστικό της Κρήτης απηύθυνε αγωνιώδεις εκκλήσεις προς τον κρητικό λαό, σε μια προσπάθεια να συγκρατήσει τα

εξημμένα πνεύματα, να ελέγξει με ψυχραιμία την κατάσταση και να επισπεύσει την τιμωρία των ενόχων, ικανοποιώντας το περί δικαίου αίσθημα του χριστιανικού στοιχείου.⁶ Η διαδικασία της τιμωρίας των ενόχων άρχισε στις 8 Σεπτεμβρίου 1898. Απαγχονίστηκαν 17 σημαίνοντες τουρκοκρητικοί, που θεωρήθηκαν πρωταίτιοι και υποκινητές των βιαιοπραγιών, ενώ πολλοί άλλοι καταδικάστηκαν σε πολυετείς φυλακίσεις και εξορίες.

6. Ο Πρόεδρος του Εκτελεστικού Ιω. Σφακιανάκης προς τους χριστιανούς της Κρήτης (7/9/1898):

«Η στάσις μας πρέπει να είναι αυστηρώς αμυντική. Έχομεν μέγα συμφέρον να μη διαταράξωμεν την αρξαμένην ενέργειαν των Δυνάμεων, αλλά να αναμείνωμεν ησύχως

το αποτέλεσμα και τότε να αποφασίσωμεν μετά ψυχραιμίας τον δρόμον που θα βαδίσωμεν...».

Έγγραφο του Μητροπολίτη Κρήτης Ευμένιου Ξηρουδάκη προς τον πρόξενο της Αγγλίας Sir Alfred Billioti:

«...δηλούμεν τη Υμετέρα Εξοχότητι ότι καίτοι πολυάριθμοι χριστιανοί από τοσούτων ημερών έχουσι συγκεντρωθή ενταύθα, εις ουδέν απολύτως διάβημα κατ' ουδενός μουσουλμάνου ούτε στρατιώτου ούτε πολίτου έχουσι προβή, ει και βαρέως φέρουσι και υπερμέτρως αλγούσι επί ταις του Ηρακλείου τραγικαίς σκηναίς, όπερ δεικνύει ότι βαθέως συναισθάνονται το κρίσιμον των περιστάσεων και συνάμα την απόλυτον πεποίθησιν επί την παροιμιώδη αγγλικήν αυστηρό-

τητα και δικαιοσύνην...».

Παράλληλα με την τιμωρία των πρωταίτιων, οι Μεγάλες Δυνάμεις αποδέχθηκαν το πάγιο αίτημα των χριστιανών της Κρήτης για την απομάκρυνση του τουρκικού στρατού, παρά τις πολλές επιφυλάξεις και τις παρελκυστικές κινήσεις της αγγλικής διπλωματίας.

Ο δρόμος προς την ελευθερία είχε ανοίξει. Στις 2 Νοεμβρίου 1898 και ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης εγκατέλειπε οριστικά την Κρήτη. Στις 5 Νοεμβρίου 1898 οι Κρήτες κατέθεσαν τα όπλα, υπακούοντας στην εντολή του Εκτελεστικού, για να διευκολυνθεί η ομαλή μεταβίβαση της εξουσίας στον εντολοδόχο των Μεγάλων Δυνάμεων πρίγκιπα Γεώργιο, ο οποίος έφτασε στην

**Κρήτη ένα μήνα αργότερα, στις 9
Δεκεμβρίου 1898.**

Λιθογραφία του 1898, με τίτλο: «Η ανάστασις της Κρήτης». Εικονίζονται από αριστερά: Ο σουλτάνος Αβδούλ Χαμίτ, ο Πρόεδρος του Εκτελεστικού Κρήτης Ιωάννης Σφακιανάκης, ο βασιλιάς Γεώργιος Α', ο τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος Β', η βασίλισσα Βικτωρία της Αγγλίας, η Κρήτη, ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Φέλιξ Φωρ, ο βασιλιάς της Ιταλίας Ουμ-

**βέρτος και ο λαός της Κρήτης που
συντρίβει τις αλυσίδες της δουλείας.
(Εθνικό Ιστορικό Μουσείο)**

**Η μακραίωνη περίοδος της
τουρκοκρατίας στην Κρήτη είχε τε-
λειώσει. Το παρακάτω ιστορικό
στιχούργημα της εποχής εκφράζει
με τρόπο λιτό τη λαϊκή συγκίνηση
για την οριστική απαλλαγή της
Κρήτης από τη σουλτανική κυριαρ-
χία:**

**Εσιγανέψαν οι καιροί
κι επάψαν οι γι-ανέμοι,
Πάψαν και σένα οι στράτες σου,
σουλτάνο, απού την Κρήτη.
Στην Κρήτη μπλιό σου δεν πατείς,
στην Κρήτη δε διαβαίνεις,
μόνο στην Κόκκινη Μηλιά...**

Κρητικόν Πάνθεον. Λιθογραφία του 1898. Η Ελλάδα στεφανώνει την Κρήτη. Σχηματική εξεικόνιση των αγωνιστών της Κρητικής ελευθερίας στη σειρά των επαναστάσεων από το 1770 -1897. (Ιστορικό Μουσείο Κρήτης. Ηράκλειο)

Ε. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

1. Η οργάνωση της Κρητικής Πολιτείας

**Η σημαία της
Κρητικής
πολιτείας**

**Μέσα σε μια απερίγραπτη φρενί-
τιδα ενθουσιασμού ο εντολοδόχος
των Μεγάλων Δυνάμεων πρίγκιπας
Γεώργιος ανέλαβε τα καθήκοντά
του στις 9 Δεκεμβρίου 1898. Ο Γάλ-
λος Ναύαρχος Ποττιέ, υπό την ιδιό-
τητά του ως Προέδρου του Συμβου-
λίου των Ναυάρχων, παρέδωσε ε-
πίσημα στο Γεώργιο τη διοίκηση**

της Κρήτης. Τα πλοία των Δυνάμε-
ων της Διεθνούς Προστασίας χαιρέ-
τισαν τη σημαία της Κρητικής Πολι-
τείας και ο Ύπατος Αρμοστής α-
πηύθυνε το πρώτο του διάγγελμα
προς τον κρητικό λαό⁷. Η κρητική
σημαία υψώθηκε στο φρούριο του
Φιρκά, ενώ η τουρκική διατηρήθηκε
μόνο στο φρούριο της Σούδας, ως
τελευταίο σύμβολο της τουρκικής
επικυριαρχίας στην Κρήτη. Το νησί
τέθηκε υπό διεθνή προστασία.

**7. «Θα καταβάλω πάσαν προ-
σπάθειαν υπέρ της ευημερίας σας,
θα φροντίσω να διοικηθήτε καλώς,
δικαίως και αμερολήπτως, ν' απο-
κτήσετε ανεξαιρέτως ασφάλειαν
αληθή, ην εγγυάται μόνον το κρά-
τος του νόμου και θεσμοί λυσιτε-
λείς...».**

Οι ξένοι Ναύαρχοι αναχώρησαν την επομένη (10 Δεκεμβρίου) και αμέσως άρχισε με γοργούς ρυθμούς το δυσχερές έργο της οργάνωσης του νέου πολιτικού σχήματος, που ονομάστηκε Κρητική Πολιτεία. Ορίστηκε μια 16μελής Επιτροπή από 12 χριστιανούς και 4 μουσουλμάνους, για να εκπονήσει το σχέδιο του κρητικού συντάγματος, ενώ παράλληλα προχώρησαν οι πολιτικές πράξεις, χωρίς χρονοτριβή. Έναν ακριβώς μήνα μετά την εγκατάσταση του Ύπατου Αρμοστή, δημοσιεύτηκε το πρώτο σημαντικό διάταγμα «Περί συγκροτήσεως της Κρητικής Συνελεύσεως» και αμέσως προκηρύχθηκαν εκλογές για την ανάδειξη πληρεξουσίων. Στις εκλογές αυτές αναδείχθηκαν 138 χριστιανοί και 50 μουσουλμάνοι πληρεξούσιοι και η Κρητική Βουλή

άρχισε τις εργασίες της στις 8 Φεβρουαρίου 1899.

Το Σύνταγμα της Κρητικής Πολιτείας, που συντάχθηκε κατά το πρότυπο του ισχύοντος τότε ελληνικού συντάγματος, αφού εγκρίθηκε από το Συμβούλιο των Πρέσβων των Προστάτιδων Δυνάμεων στη Ρώμη, τέθηκε αμέσως σε εφαρμογή. Λίγες ημέρες αργότερα συγκροτήθηκε και ορκίστηκε η πρώτη κυβέρνηση της Κρητικής Πολιτείας, στην οποία Υπουργός Δικαιοσύνης ορίστηκε ο Ελευθέριος Βενιζέλος.

Χάρτης Διεθνούς Προστασίας

**Ο Ύπατος
Αρμοστής
της
Κρήτης
Πρίγκιπας
Γεώργιος
με τους**

**Ναυάρχους των Μ. Δυνάμεων, ευθύς
μετά την ανάληψη των καθηκόντων
του (9 Δεκεμβρίου 1898)**

2. Η περίοδος της δημιουργίας

Η πρώτη κυβέρνηση της Κρητικής Πολιτείας εργάστηκε με ζήλο και απέδωσε σε σύντομο χρονικό διάστημα σημαντικό έργο. Εξέδωσε πολύ γρήγορα νόμους και διατάγματα, έκοψε κρητικό νόμισμα (την κρητική δραχμή), ίδρυσε την Κρητική Τράπεζα, οργάνωσε ταχυδρομική υπηρεσία και Χωροφυλακή με

Ιταλούς αξιωματικούς και υπαξιωματικούς (καραμπινιέρους). Ιδιαίτερη ήταν η μέριμνα για την εκπαίδευση και τη δημόσια υγεία. Αντιμετωπίστηκε το μεγάλο πρόβλημα της λέπρας, που είχε προσλάβει ενδημική μορφή στις πόλεις και τα χωριά της Κρήτης, με την οργάνωση του λεπροκομείου της Σπιναλόγκας (1903), ιδρύθηκαν πολλά σχολεία και διορίστηκαν δάσκαλοι.

Ένα σοβαρό ζήτημα, που επίσης αντιμετωπίστηκε με επιτυχία, ήταν το καθεστώς της τοπικής Εκκλησίας. Με τον Οργανικό Νόμο του 1900, δόθηκε λύση σε ακανθώδη εκκλησιαστικά ζητήματα, όπως ήταν η σχέση της Εκκλησίας της Κρήτης με το Οικουμενικό Πατριαρχείο και η εκλογή Μητροπολίτη και Επισκόπων. Το βασικό σχήμα, που ισχύει με μικρές τροποποιήσεις έως

σήμερα, είναι ένα καθεστώς ημιαυτόνομης Εκκλησίας, της οποίας ο Προκαθήμενος εκλέγεται από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και η Κρητική Πολιτεία εκδίδει το Διάταγμα της αναγνώρισης και εγκατάστασής του.

3. Τα πρώτα νέφη

Το θετικό και αισιόδοξο κλίμα των δύο πρώτων ετών της λειτουργίας του νέου καθεστώτος άρχισαν να σκιάζουν απειλητικά σύννεφα, τα οποία επρόκειτο να δημιουργήσουν λίγο αργότερα σοβαρή εσωτερική κρίση. Το Σύνταγμα της Κρητικής Πολιτείας ήταν υπερβολικά συντηρητικό και παραχωρούσε στον Ηγεμόνα, όπως ονομάστηκε ο Ύπατος Αρμοστής, υπερεξουσίες, που εύκολα μπορούσαν να τον ο-

δηγήσουν σε δεσποτική συμπεριφορά. Επιπλέον, η ασάφεια στον ακριβή καθορισμό αρμοδιοτήτων δημιούργησε τριβές και προσωπικές αντιπαραθέσεις στο έργο της διοίκησης. Οι τοπικοί παράγοντες της Κρήτης, που πολέμησαν για την ελευθερία του νησιού και στήριξαν με ενθουσιασμό τον Πρίγκιπα, έβλεπαν τώρα με δυσφορία και πικρία να παραγκωνίζονται και να διορίζονται σε καίριες θέσεις Αθηναίοι σύμβουλοι του Γεωργίου, που αγνοούσαν τα κρητικά πράγματα και την ψυχολογία των Κρητών.

Αλλά το πιο σημαντικό ήταν η διαχείριση του εθνικού ζητήματος της ένωσης της Κρήτης με την Ελλάδα. Στο ουσιώδες αυτό ζήτημα παρατηρήθηκε εξ αρχής διάσταση απόψεων μεταξύ του Γεωργίου και του Ελευθερίου Βενιζέλου. Ο Γεώρ-

γιος πίστευε ότι η λύση του εθνικού ζητήματος θα ωρίμαζε με συνεχείς παραστάσεις και υπομνήματα προς τις Μεγάλες Δυνάμεις, ενώ ο Βενιζέλος, βλέποντας τα πράγματα πρακτικότερα και ρεαλιστικότερα, θεωρούσε ότι η λύση έπρεπε να είναι σταδιακή, με βαθμιαίες κατακτήσεις. Ως πρώτη μάλιστα κατάκτηση θεωρούσε την απομάκρυνση των ξένων στρατευμάτων από τις κρητικές πόλεις και την αντικατάστασή τους από ντόπια πολιτοφυλακή, με Έλληνες αξιωματικούς.

Παρέλαση Άγγλων

Η διάσταση των απόψεων στο πολιτικό ζήτημα δεν άργησε να λάβει τη μορφή προσωπικής αντιπαράθεσης. Ο Βενιζέλος είχε καταστήσει σαφές ότι δεν αναγνωρίζει στον Πρίγκιπα το δικαίωμα να διαχειρίζεται προσωπικώς το εθνικό ζήτημα της Κρήτης: «Ως ένας εκ των τριακοσίων χιλιάδων Κρητών, δεν σας εκχωρώ το δικαίωμά μου, ώστε μόνος σεις να ρυθμίζετε αυτοβούλως την εθνικήν πολιτικήν του τόπου μου!». Κακοί σύμβουλοι του Γεωργίου διοχέτευαν χαλκευμένα και συκοφαντικά κείμενα στις αθηναϊκές εφημερίδες εναντίον του Ελευθερίου Βενιζέλου, γεγονός που δημιούργησε βαρύ κλίμα διχασμού.

4. Η επανάσταση του Θερίσου (1905)

α. Τα αίτια και οι αφορμές

Η κρίση κορυφώθηκε στις 18 Μαρτίου 1901, όταν ο Γεώργιος απέλυσε τον Βενιζέλο από το αξίωμα του υπουργού. Για να υποστηρίξει τις απόψεις του στο εθνικό ζήτημα της Κρήτης, ο Βενιζέλος δημοσίευσε στην εφημερίδα «Κήρυξ» των Χανίων, που ο ίδιος εξέδιδε, πέντε πολύκροτα άρθρα, με το χαρακτηριστικό τίτλο «Γεννηθήτω φως». Ο Γεώργιος ακολούθησε πολιτική αδιαλλαξίας και προχώρησε σε μέτρα περισσότερο αυταρχικά, με την απαγόρευση της ελευθεροτυπίας και με διώξεις και φυλακίσεις διακεκριμένων μελών της κρητικής αντιπολίτευσης.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές, τα πολιτικά πράγματα στην Κρήτη οδηγήθηκαν σε πλήρες αδιέξοδο και όλες οι προσπάθειες συνδιαλλαγής των αντίπαλων πολιτικών μερίδων ναυάγησαν. Γύρω από τον Βενιζέλο συνασπίστηκαν όσοι ήταν δυσαρεστημένοι από την αυταρχική πολιτική του Πρίγκιπα και σχηματίστηκε μια ισχυρότατη «**Ηνωμένη Αντιπολίτευσις**». Έμπιστοι συνεργάτες του Βενιζέλου ήταν ο Κ. Φούμης και ο Κ. Μάνος. Οι τρεις αυτοί αποτέλεσαν μια τριανδρία, που δεν δίστασε να προχωρήσει σε δυναμική αναμέτρηση με τον Πρίγκιπα.

Στο τέλος του 1904 έληξε η περίοδος της Γενικής Συνέλευσης και προκηρύχθηκαν εκλογές για την ανάδειξη 64 βουλευτών. Σύμφωνα με το σύνταγμα, 10 ακόμη θα διορίζονταν απευθείας από τον Πρίγκι-

πα. Η αντιπολίτευση αποφάσισε να μη συμμετέχει στις εκλογές αυτές, κατήγγειλε τα ανελεύθερα μέτρα του Πρίγκιπα και κάλεσε το λαό σε αποχή.

Η κατάσταση εκτραχύνθηκε στις 26 Φεβρουαρίου 1905, όταν η τριανδρία της αντιπολίτευσης και 15 άλλοι επιφανείς πολιτευτές συνέταξαν και υπέγραψαν προκήρυξη, με την οποία ζητούσαν μεταβολή του συντάγματος της Κρητικής Πολιτείας. Η προκήρυξη αυτή είναι το πρώτο επίσημο επαναστατικό κείμενο, το προμήνυμα της επανάστασης του Θερίσου.⁸

8. Η προκήρυξη της αντιπολίτευσης

«Οι υπογεγραμμένοι, αποτελούντες την ηνωμένην εν Κρήτη αντιπολίτευσιν, συνελθόντες εν Χανίοις

τη 26η Φεβρουαρίου 1905, αποσκοπούντες εις την εκπλήρωσιν του Εθνικού Προγράμματος, αποφασίζομεν: α) Πρώτον και κύριον μέλημα ημών έστω η επίτευξις του από αιώνων επιδιωκομένου σκοπού της ενώσεως της Κρήτης μετά της ελευθέρας Ελλάδος, β) Αδυνάτου αποβαίνοντος του σκοπού τούτου, θέλομεν επιδιώξει την πολιτικήν προσέγγισιν της πατρίδος μας προς την ελεύθερον Ελλάδα, μεταβαλλομένης από διεθνούς απόψεως της σημερινής καταστάσεως, γ) Μη εκπληρουμένου μηδέ του σκοπού τούτου θέλομεν επιδιώξει την αναθεώρησιν του ημετέρου συντάγματος κατά το πρότυπον του ελληνικού, όπως απαλλαγή ο τόπος του δεσποτισμού. Του προγράμματος τούτου την πραγμάτωσιν θέλομεν επιδιώξει και δι' ενό-

πλων λαϊκών συναθροίσεων. Εν ταις ενεργείαις ημών δεν θέλομεν επιδιώξει προσωπικήν μεταβολήν, αλλ' επελθούσης τοιαύτης θέλομεν αποκρούσει παντί σθένει και διά των όπλων έτι πάντα μη Έλληνα κυβερνήτην».

Όλοι πλέον είχαν πεισθεί ότι μια ένοπλη εξέγερση ήταν επί θύραις. Οι υπηρεσίες του Πρίγκιπα είχαν συγκεντρώσει πληροφορίες, ενώ η ενωμένη αντιπολίτευση άφηνε σκόπιμα να διαρρεύσει η πληροφορία ότι πιθανή ημέρα εξέγερσης θα ήταν η 14η Μαρτίου. Στο ενδιαμέσο διάστημα άρχισαν να συρρέουν με μεγάλη μυστικότητα ομάδες ενόπλων στο Θέρισο. Ο Βενιζέλος και οι συνεργάτες του είχαν επιλέξει το χωριό αυτό ως έδρα της επανάστασης, γιατί ήταν κοντά στα Χανιά

και επίσης ήταν περιοχή δυσπρόσιτη, ένα φυσικό οχυρό.

Επαναστάτες του Θερίσου (1905)

Οι επαναστάτες αιφνιδίασαν τον Ηγεμόνα και κήρυξαν την επανάσταση στις 10 Μαρτίου 1905. Το πρωί της ημέρας εκείνης βρέθηκαν τοιχοκολλημένες στους δρόμους των Χανίων προκηρύξεις, που κήρυτταν την κατάργηση της αρμοστείας, καλούσαν το λαό σε συμπαράσταση, για να πραγματοποιηθεί

το όνειρο της ένωσης, και συνιστούσαν στη χωροφυλακή να μην υπακούει στις διαταγές του Πρίγκιπα. Παράλληλα, εκπρόσωποι των επαναστατών διασκορπίστηκαν σε όλη την Κρήτη, για να μεταδώσουν και να προπαγανδίσουν το επαναστατικό μήνυμα. Μέσα σε λίγες ημέρες ολόκληρη η κρητική ύπαιθρος βρισκόταν σε επαναστατικό αναβρασμό. Ψηφίσματα συμπαράστασης έφταναν από παντού, ενώ οι ισχυρότεροι παράγοντες του νησιού, ακόμη και πολιτικοί αντίπαλοι του Βενιζέλου, προσχώρησαν στην επανάσταση. Ο Βενιζέλος, που ήταν ο φυσικός αρχηγός του νέου αυτού επαναστατικού κινήματος, ανέλαβε να ενημερώσει το λαό και τους αντιπροσώπους των Μεγάλων Δυνάμεων, για τους λόγους και τους σκοπούς της επανάστασης.⁹

9. Πανηγυρικός λόγος του Ε. Βενιζέλου (25/3/1905):

«... Ευθύς εξ αρχής ονόμασαν τον Πρίγκιπα αντιπρόσωπον της Εθνικής Ιδέας εν Κρήτη. Κατά του τίτλου τούτου διεμαρτυρήθην και διαμαρτύρομαι. Η Κρήτη δεν έχει ανάγκην αντιπροσώπων της Εθνικής Ιδέας. Τίτλοι αυτής είναι οι αγώνες της. Εδέχθημεν τον Ὑπατον Αρμοστήν μόνον ως κομίζοντα τον αρραβώνα της ενώσεως της Κρήτης μετά της Ελλάδος. Αλλ' ο αρραβών διήρκεσε τόσον πολύ, ώστε το στάδιον της μνηστείας κατήντησεν απεχθές, καθ' όσον δεν επήλθεν η πρόοδος η προσδοκωμένη και συμφυής προς την απόκτησιν της ελευθερίας. Υπό το απεχθές τούτο καθεστώς παρενεβλήθησαν παρεξηγήσεις, αίτινες το κατέστησαν απεχθέστερον. Καθ' έκαστον ταξί-

διον του Πρίγκιπος επιστεύετο ότι θα γίνη η ένωσις. Παρήλθον ήδη έξ έτη. Ήτο φυσικόν ο Κρητικός Λαός να προσφύγη άπαξ έτι εις τα όπλα, όπως καταστήση εναργεστέραν την ανάγκην της εθνικής του αποκαταστάσεως. Υπάρχουν οι φρονούντες ότι το κίνημα τούτο είναι άκαιρον. Δεν έχει, άραγε, αναγνωρισθή ότι η μόνη λύσις του Κρητικού Ζητήματος είναι η ένωσις της Κρήτης μετά του Βασιλείου της Ελλάδος; Την ένωσιν, λέγουν, θα την κάμη μόνον όταν θελήση ο υιός του βασιλέως της Ελλάδος! Διαμαρτύρομαι και κατά της αντιλήψεως αυτής. Δεν δυνάμεθα να αναθέσωμεν το εθνικόν μας μέλλον εις μίαν οικογένειαν...».

β. Η αντίδραση τον Πρίγκιπα

Η έκρηξη και η ταχύτατη επέκταση της επανάστασης καταθορύβησε, όπως ήταν φυσικό, όχι μόνο τον Πρίγκιπα και το περιβάλλον του, αλλά και την ελληνική κυβέρνηση και τις Προστάτιδες Δυνάμεις. Ο Πρίγκιπας προχώρησε στη λήψη σπασμωδικών μέτρων. Με αυστηρή προειδοποίηση έδινε στους επαναστάτες προθεσμία 36 ωρών, να καταθέσουν τα όπλα. Όταν η προθεσμία αυτή παρήλθε, κήρυξε, με τη συγκατάθεση των Μεγάλων Δυνάμεων, το στρατιωτικό νόμο σε όλη την Κρήτη. Η Κρητική Βουλή, που ενεργούσε κατά τις εντολές του αρμοστειακού περιβάλλοντος, αφού δεν υπήρχε αντιπολίτευση, ψήφισε το νόμο «Περί ιδρύσεως σώματος δημοφρουρών», οι οποίοι θα στή-

ριζαν την έννομη τάξη. Αυτούς τους αποκαλούσαν οι επαναστάτες «ροπαλοφόρους». Στην Κρήτη υπήρχαν πια δύο κυβερνήσεις, του Αρμοστή στα Χανιά και των επαναστατών στο Θέρισο. Η διάσπαση ήταν πλήρης και η απειλή εμφύλιου πολέμου ήταν πλέον ορατή.

Λιθογραφία αφιερωμένη στην Επανάσταση του Θερίσου

Το βασιλικό περιβάλλον στην Αθήνα ανησυχούσε για τις εξελίξεις στην Κρήτη και πίεζε την ελληνική κυβέρνηση να καταδικάσει το κίνη-

μα του Θερίσου. Ο πρωθυπουργός Δηλιγιάννης κάλεσε στις 12 Μαρτίου τους αντιπροσώπους του αθηναϊκού τύπου και προέβη σε σκληρές δηλώσεις κατά του Βενιζέλου και των συνεργατών του. Εντούτοις, το κίνημα έβρισκε θετική ανταπόκριση στο κοινό αίσθημα και οι περισσότερες αθηναϊκές εφημερίδες το υποστήριζαν ανοιχτά.

γ. Η στάση των Μεγάλων Δυνάμεων και οι διπλωματικοί ελιγμοί του Ελ. Βενιζέλου

Οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν τήρησαν ενιαία στάση έναντι των επαναστατών. Οι περισσότερες ανέμεναν τις εξελίξεις και μόνο η Ρωσία υποστήριζε φανερά τον Πρίγκιπα. Ρωσικό πολεμικό κανονιοβόλησε επανειλημμένα τις θέσεις των επα-

ναστατών στο Θέρισο, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Ο Βενιζέλος είχε σωστά εκτιμήσει τη διεθνή πολιτική και ήταν βέβαιος ότι οι Μεγάλες Δυνάμεις ήταν αδύνατο να συμφωνήσουν στην τήρηση ενιαίας στάσης έναντι του κινήματος. Αρκούσε και μια μόνο διαφωνία, για να ματαιωθεί η συντονισμένη δράση των ξένων στρατευμάτων.

Εξάλλου, οι Δυνάμεις δεν μπορούσαν να παραβλέψουν τον κίνδυνο εμφύλιου πολέμου, που θα γενικευόταν στην Κρήτη με αφορμή τη δική τους ανάμειξη. Ο παλαίμαχος πολιτικός Ιωάννης Σφακιανάκης, σε πάνδημο συλλαλητήριο στο Ηράκλειο (21 Μαρτίου) μίλησε ανοικτά για την απαράδεκτη ξένη ανάμειξη και κάλεσε το λαό σε καθολική συμπαράσταση προς τους επαναστάτες.¹⁰

10. Ο Ι. Σφακιανάκης στον Κρητικό λαό:

«Υπάρχει κανείς από σας, υπάρχει κανείς Κρης, υπάρχει κανείς Έλλην, έχων τοιαύτην κατασκευήν νεύρων, ώστε να δύναται να μένη απαθής, όταν μανθάνη ότι στρατιώται ξένοι πρόκειται να κτυπήσουν αδελφούς, οι οποίοι άλλο δεν ζητούν παρά εκείνο το οποίον όλοι ημείς χιλιάκις εζητήσαμεν; Προτείνω να εκφρασθή ανενδοιάστως το φρόνημα των παρόντων και να δηλωθή προς τας Δυνάμεις, ότι, εις την προκειμένην περίστασιν, πάντες οι Κρήτες συντάσσονται, ψυχή και σώματι μετά των εν Θερίσω».

Στο μεταξύ, η επανάσταση είχε αποκτήσει ισχυρά ερείσματα σε όλη την Κρήτη. Οργανώθηκε «Πρωσωρινή Κυβέρνησες της Κρήτης»

στο Θέρισο, με πρόεδρο τον Ελ. Βενιζέλο και υπουργούς τους Κ. Φούμη και Κ. Μάνο. Η κυβέρνηση προέβη στην έκδοση γραμματίων για εσωτερικό πατριωτικό δάνειο 100.000 δραχμών, οργάνωσε υπηρεσίες οικονομικών, συγκοινωνιών και διοίκησης, τύπωσε γραμματόσημα και εξέδιδε την εφημερίδα, «Το Θέρισο». Η χωροφυλακή, που υποστήριζε τον Πρίγκιπα, δεν ήταν σε θέση να ελέγχει τα πράγματα, καθώς μάλιστα πολλοί χωροφύλακες αυτομόλησαν προς τους επαναστάτες.

Η κρίση μετατοπίστηκε στο πεδίο της διπλωματίας και αναζητήθηκε πολιτική λύση. Οι αντιπρόσωποι των Μεγάλων Δυνάμεων, εκτιμώντας την κατάσταση που διαμορφώθηκε στο νησί, με φανερή την πτώση της δημοτικότητας του

Πρίγκιπα, αλλά και με την καθολική σχεδόν αποδοχή των επαναστατικών ιδεών από το λαό, κινήθηκαν προς εξομάλυνση της κρίσης με διαπραγματεύσεις. Ήταν αυτό ακριβώς που προέβλεψε ο Βενιζέλος, ότι ο επαναστατικός αγώνας τον οποίο ανέλαβε «απέδειξε ότι η διπλωματία εις των ζητημάτων των υποδούλων λαών την λύσιν προβαίνει μόνον όταν ταύτα τίθενται προ αυτής υπό την οξυτάτην μορφήν της εθνικής εξεγέρσεως...».

Τα πρώτα υπομνήματα των επαναστατών προς τους εκπροσώπους των Δυνάμεων έθεταν ως ανυποχώρητη βάση συζήτησης το ενωτικό ζήτημα. Νωρίς όμως κατέστη σαφές ότι οι Ευρωπαϊκές Δυνάμεις δεν ήταν ακόμη έτοιμες για τη λύση αυτή και ο Βενιζέλος,

σταθμίζοντας πάντοτε την υφιστάμενη κατάσταση, άρχισε να σχεδιάζει τις υποχωρήσεις του, για να εξασφαλίσει τα μεγαλύτερα δυνατά κέρδη. Στόχος του ήταν να δημιουργηθεί προς το παρόν και στην Κρήτη ένα καθεστώς ανάλογο με εκείνο της Ανατολικής Ρωμυλίας, ουσιαστικά ελεύθερο, με σκιώδη σουλτανική επικυριαρχία.

Στιγμιότυπο από το μεγάλο συλλαλητήριο στα Χανιά (20 Απριλίου 1905)

δ. Το τέλος της επανάστασης του Θερίσου και ο θρίαμβος της πολιτικής του Ελευθερίου Βενιζέλου

Η επιμονή των επαναστατών στον ένοπλο αγώνα και η παράταση της έκρυθμης κατάστασης, που απειλούσε με κατάρρευση την οικονομική και πολιτική υπόσταση της Κρήτης, ανάγκασε τις Προστάτιδες Δυνάμεις να αποστείλουν αυστηρό τελεσίγραφο προς τους επαναστάτες στις 2 Ιουλίου 1905. Οι Γενικοί Πρόξενοι των Δυνάμεων, οι οποίοι υπέγραψαν αυτήν τη διακοίνωση, καθιστούσαν σαφές ότι δεν μπορούσαν να μεταβάλουν το πολιτικό καθεστώς του νησιού. Διαβεβαίωναν όμως ότι θα επιφέρουν ουσιώδεις εσωτερικές μεταρρυθμίσεις, που θα βελτίωναν θεαματικά

την κατάσταση, υπό το ρητό όρο ότι εντός 15 ημερών οι επαναστάτες όφειλαν να καταθέσουν τα όπλα, με παράλληλη χορήγηση γενικής αμνηστίας.

Οι διαπραγματεύσεις ήταν σκληρές και διήρκεσαν όλο το καλοκαίρι του 1905. Η τελική συμφωνία υπογράφηκε από τον Ελ. Βενιζέλο στις 2 Νοεμβρίου 1905 στο μοναστήρι των Μουρνιών Κυδωνιάς. Εξασφαλίστηκε γενική αμνηστία και οι Μ. Δυνάμεις δεσμεύτηκαν να επεξεργαστούν ένα χάρτη νέων παραχωρήσεων στον κρητικό λαό, αρνούμενες πάντως να επιτρέψουν την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα.

Το κίνημα του Θερίσου δεν πέτυχε πλήρως τους στόχους του, αλλά έδωσε νέα ισχυρή ώθηση στο Κρητικό Ζήτημα και προκάλεσε θετικές εξελίξεις. Διεθνής Επιτροπή

που ήλθε στην Κρήτη το Φεβρουάριο 1906, ανέλαβε να εξετάσει την κατάσταση και τους όρους λειτουργίας του αρμοστειακού καθεστώτος και να υποβάλει σχετική έκθεση. Έπειτα από μακρότατες και επίπονες διαβουλεύσεις με τον Ελ. Βενιζέλο και με την Ελληνική Κυβέρνηση, οι Μεγάλες Δυνάμεις κατέληξαν σε μια νέα ρύθμιση του Κρητικού Ζητήματος. Το οριστικό κείμενο των μεταρρυθμίσεων προέβλεπε την οργάνωση Κρητικής Χωροφυλακής με εντελώς νέο σχήμα, την ίδρυση Κρητικής Πολιτοφυλακής, με Έλληνες αξιωματικούς που προηγουμένως θα παραιτούνταν από τον ελληνικό στρατό, και την ανάκληση των ξένων στρατευμάτων, μετά την αποκατάσταση της εσωτερικής γαλήνης στην Κρήτη.

Η πολιτική του Βενιζέλου είχε θριαμβεύσει. Αμέσως έπειτα συγκροτήθηκε η Β' Συντακτική Συνέλευση, για την εκπόνηση νέου συντάγματος, και η πρώτη πράξη της ήταν η έκδοση ενωτικού ψηφίσματος, μέσα σε ατμόσφαιρα συμφιλίωσης και εθνικής έξαρσης. Με νέα απόφασή τους οι Δυνάμεις παραχωρούσαν στο βασιλιά των Ελλήνων Γεώργιο Α' το δικαίωμα να διορίζει εκείνος τον Ύπατο Αρμοστή της Κρήτης (14 Αυγούστου 1906). Το νησί είχε ουσιαστικά καταστεί μια ιδιότυπη ελληνική επαρχία.

Μετά τις εξελίξεις αυτές, ο Πρίγκιπας Γεώργιος δεν μπορούσε πια να παραμένει στην Αρμοστεία της Κρήτης. Παρά τις επίμονες παρακλήσεις των αντιβενιζελικών φίλων του, εκείνος υπέβαλε την παραίτησή του (12 Σεπτεμβρίου 1906) και

αναχώρησε από την Κρήτη. Ο βασιλιάς της Ελλάδας Γεώργιος Α' υπέδειξε ως νέο Ύπατο Αρμοστή τον Αλέξανδρο Ζαΐμη. Το Κρητικό Ζήτημα είχε πλέον εισέλθει στη φάση της οριστικής του επίλυσης.

5. Η αρμοστεία του Αλέξανδρου Ζαΐμη (1906-1908)

Ο Αλέξανδρος Ζαΐμης, Ύπατος Αρμοστής Κρήτης (1906-1908)

Ο Αλέξανδρος Ζαΐμης, έμπειρος πολιτικός, πρώην πρωθυπουργός της Ελλάδας και μετέπειτα Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας, ανέλαβε τα καθήκοντα του στις 18 Σεπτεμβρίου 1906. Η

πολιτική ομαλότητα επανήλθε στην παραγμένη Κρήτη και μια νέα περίοδος δημιουργίας εγκαινιάστηκε. Η οικονομία βελτιώθηκε, η δημόσια διοίκηση αναδιοργανώθηκε και καταβλήθηκε ιδιαίτερη φροντίδα για την οργάνωση της δημόσιας υγείας και της παιδείας.

Το πιο σημαντικό είναι ότι οργανώθηκε για πρώτη φορά η Πολιτοφυλακή της Κρήτης, δηλαδή ο πρώτος στρατός του νησιού (1907), που εξελίχθηκε σε αξιόλογη δύναμη, όπως φάνηκε αργότερα στους Βαλκανικούς πολέμους 1912 - 1913. Η παρουσία των ξένων στρατευμάτων κατέστη πλέον περιττή και οι Μ. Δυνάμεις αποφάσισαν να εκκενώσουν την Κρήτη μέσα σε ένα χρόνο, με μόνη εγγύηση την ασφάλεια των μουσουλμάνων της νήσου. Ένα ευχαριστήριο Ψήφισμα της

**Κρητικής Βουλής (21 Μαΐου 1908)
προς τις Μ. Δυνάμεις ήταν η επίσημη
πολιτική πράξη της χειραφέτησης
της Κρήτης από την προστασία των
Μ. Δυνάμεων. Το νησί έπρεπε πλέον να
κινείται με τις δικές του δυνάμεις στη
διαχείριση του Κρητικού Ζητήματος.**

6. Η κατάλυση της Αρμοστείας στην Κρήτη. Το πρώτο ενωτικό Ψήφισμα των Κρητών

Αξιωματικοί της Πολιτοφυλακής Κρήτης

Δύο μεγάλα εξωτερικά γεγονότα ήρθαν να ταραξούν πάλι την πορεία των κρητικών πραγμάτων: η προσάρτηση της Βοσνίας και της Ερζεγοβίνης από την Αυστρία και η ανακήρυξη της Βουλγαρίας σε βασίλειο, με ταυτόχρονη προσάρτηση της Ανατολικής Ρωμυλίας. Η ελληνική κυβέρνηση του Γ. Θεοτόκη υπέδειξε στους Κρήτες την ανάγκη λαϊκών κινητοποιήσεων, για την κήρυξη της ένωσης με την Ελλάδα. Σε λαϊκή συγκέντρωση στα Χανιά εγκρίθηκε ομόφωνα το πρώτο ψήφισμα της ένωσης και η Κρητική Κυβέρνηση εξέδωσε με τη σειρά της επίσημο Ψήφισμα (24 Σεπτεμβρίου 1908).¹¹

11. Το Ψήφισμα της 24ης Σεπτεμβρίου 1908:

«Η Κυβέρνησις της Κρήτης, δι-

ερμηνεύουσα το αναλλοίωτον φρόνημα του Κρητικού Λαού, κηρύσσει την ανεξαρτησίαν της Κρήτης και την ένωσιν αυτής μετά της Ελλάδος, όπως μετ' αυτής αποτελέση αδιαίρετον και αδιάσπαστον Συνταγματικόν Βασίλειον. Παρακαλεί την Α.Μ. τον Βασιλέα ν' αναλάβη την διακυβέρνησιν της νήσου. Δηλοί ότι μέχρι τούτου θέλει συνεχίσει να κυβερνά την νήσον εν ονόματι της Α.Μ. του Βασιλέως των Ελλήνων, κατά τους νόμους του Ελληνικού Βασιλείου. Εντέλλεται εις τας Αρχάς της νήσου, όπως, συμφώνως τω Ψηφίσματι τούτω, εξακολουθήσωσι ν' ασκώσι τα καθήκοντα της υπηρεσίας των».

7. Τα γεγονότα των ετών 1909-1913

Υποστολή της
αγγλικής
Σημαίας

Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες της Τουρκίας, οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν αντέδρασαν δυναμικά και φάνηκαν να αποδέχονται σιωπηρά τις νέες εξελίξεις. Δεν προχώρησαν όμως σε καμιά επίσημη αναίρεση του πολιτικού καθεστώτος, όπως το είχαν υπογράψει το 1898. Όταν όμως υψώθηκε στο φρούριο του

Φιρκά η ελληνική σημαία, οι Μ. Δυνάμεις απαίτησαν αμέσως την υποστολή της. Η Κυβέρνηση της Κρήτης δεν υπάκουσε και παραιτήθηκε. Και καθώς δεν βρέθηκε Κρητικός να υποστείλει την ελληνική σημαία, οι Μ. Δυνάμεις αποβίβασαν στρατιωτικό άγημα, το οποίο απέκοψε τον ιστό της.

Το πολιτικό κενό στη διακυβέρνηση της Κρήτης μετά την παραίτηση της Προσωρινής Κυβέρνησης καλύφθηκε με προσωρινά κυβερνητικά σχήματα, έως τις εκλογές του Μαρτίου 1910. Το κόμμα του Ελ. Βενιζέλου πλειοψήφησε και σχημάτισε κυβέρνηση δύο μήνες αργότερα (17 Μαΐου 1910). Για το Κρητικό Ζήτημα άνοιγε μια νέα περίοδος, κατά την οποία ο κύριος διαχειριστής του ήταν ο Ελ. Βενιζέλος, που είχε οριστικά επιβληθεί ως η κορυ-

φαία πολιτική προσωπικότητα στην Κρήτη.

8. Η μετάκληση του Βενιζέλου στην Αθήνα και οι επιπτώσεις στο Κοπτικό Ζήτημα

Λίγους μήνες μετά την ανάληψη της προεδρίας της Κρητικής Κυβέρνησης από τον Ελ. Βενιζέλο, ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος που έλεγχε τα ελληνικά πολιτικά πράγματα μετά την επανάσταση στο Γουδί (1909), τον κάλεσε στην Αθήνα να αναλάβει την πρωθυπουργία της Ελλάδας (Σεπτέμβριος 1910). Η εξέλιξη αυτή δημιούργησε στους Κρήτες αμφιθυμικά αισθήματα. Οι περισσότεροι εξέφραζαν φόβους για την απουσία ενός ανδρός, που γνώριζε περισσότερο από κάθε άλλο να κινείται στους λαβύρινθους

της ευρωπαϊκής διπλωματίας και να σώζει τις εθνικές υποθέσεις σε κρίσιμες περιστάσεις, ενώ άλλοι πίστευαν ότι από τη νέα θέση του θα μπορούσε να λύσει το Κρητικό Ζήτημα ταχύτερα και ασφαλέστερα.

Αλλά ο Βενιζέλος, ως πρωθυπουργός της Ελλάδας, με το οξύτατο πολιτικό του αισθητήριο γνώριζε ότι δεν είχε φτάσει ακόμη το πλήρωμα του χρόνου. Στις επίμονες παρακλήσεις των συμπατριωτών του Κρητών απαντούσε αρνητικά και φαινόταν δυσάρεστος. Η σταθερή άρνησή του να επιτρέψει την είσοδο Κρητών βουλευτών στο ελληνικό κοινοβούλιο προκάλεσε στην Κρήτη ισχυρές αντιδράσεις. Αναταραχή εκδηλώθηκε στα τέλη του 1911 και συγκροτήθηκε πάλι στο νησί Επαναστατική Συνέλευση (3

Ιανουαρίου 1912), ενώ άρχισαν να οργανώνονται και ένοπλα τμήματα.

9. Η οριστική λύση του Κρητικού Ζητήματος

Εκείνο που δεν είχε κατορθώσει να λύσει η διπλωματία, το έλυσε ο πόλεμος. Ευθύς μετά την έκρηξη των Βαλκανικών πολέμων (Οκτώβριος 1912) οι πύλες του ελληνικού Κοινοβουλίου άνοιξαν για τους Κρήτες βουλευτές, που έγιναν δεκτοί με εκδηλώσεις απερίγραπτου πατριωτικού ενθουσιασμού. Ο Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων ανέγνωσε Ψήφισμα, σύμφωνα με το οποίο «η Ελλάς αποδέχεται όπως του λοιπού ενυπάρχη κοινόν Κοινοβούλιον δια το ελεύθερον Βασίλειον και διά την νήσον Κρήτην». Αλλά ο Βενιζέλος δεν προχώρησε

περισσότερο, για να μη διαταράξει τις σχέσεις του με τις ευρωπαϊκές Δυνάμεις, εν όψει και του πολέμου που είχε αρχίσει. Αρκέστηκε να αποστείλει στην Κρήτη ως Γενικό Διοικητή το φίλο του Στέφανο Δραγούμη, ο οποίος ανέλαβε τα καθήκοντά του στις 12 Οκτωβρίου 1912.

Τα γεγονότα εξελίχθηκαν ταχύτατα, καθώς ήταν πλέον ορατή η ήττα της Τουρκίας. Στην πράξη η ένωση είχε συντελεστεί και απλώς έμενε η επικύρωσή της με την υπογραφή μιας διεθνούς συνθήκης. Στις 14 Φεβρουαρίου 1913 αφαιρέθηκαν από το φρούριο της Σούδας οι σημαίες των Μ. Δυνάμεων και της Τουρκίας. Όλα τα σύμβολα της τουρκικής επικυριαρχίας, αλλά και της κηδεμονίας των Μ. Δυνάμεων, είχαν πλέον εξαφανιστεί από την Κρήτη.

Η ευτυχής για την Ελλάδα έκβαση των Βαλκανικών πολέμων έδωσε και στο Κρητικό Ζήτημα την οριστική λύση του. Με το άρθρο 4 της Συνθήκης του Λονδίνου (30 Μαΐου 1913) ο σουλτάνος παραιτήθηκε από όλα τα δικαιώματά του στην Κρήτη, την οποία παραχωρούσε στις Μ. Δυνάμεις της Ευρώπης. Με ιδιαίτερη συνθήκη ειρήνης μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας (14 Νοεμβρίου 1913) ο σουλτάνος παραιτήθηκε από κάθε δικαίωμά του στην Κρήτη, η οποία έτσι εντάχθηκε στην ελληνική επικράτεια ως οργανικό και αναπόσπαστο τμήμα της. Οι Μ. Δυνάμεις αποδέχθηκαν σιωπηρά τη λύση αυτή, δηλώνοντας απλώς ότι έλαβαν γνώση των ενεργειών της ελληνικής κυβέρνησης.

Ένα μήνα αργότερα, την 1η Δεκεμβρίου 1913, κηρύχθηκε και επί-

σημα η ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα, με την παρουσία τού τότε βασιλιά Κωνσταντίνου και του πρωθυπουργού Ελευθερίου Βενιζέλου. Η ελληνική σημαία υψώθηκε στο ιστορικό φρούριο του Φιρκά και, στη θέση, όπου άλλοτε κυμάτιζε η τουρκική σημαία, στήθηκε μαρμάρινη επιγραφή, που έγραφε:

**ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ
1669-1913**

**ΗΤΟΙ, 267 ΕΤΗ, 7 ΜΗΝΕΣ, 7 ΗΜΕΡΑΙ
ΕΤΗ ΑΓΩΝΙΑΣ**

**Υποστολή της
τουρκικής σημαίας**

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

Γκιριτλής: Κρητικός (τουρκ). Η προσωυμία δόθηκε στον Μουσταφά Ναϊλή Πασά για τη μακρόχρονη παραμονή του στη διοίκηση της Κρήτης.

De facto et de jure: Λατινικοί όροι.
De facto: Κατάσταση που διαμορφώνεται εκ των πραγμάτων.
De jure: Κατάσταση που απορρέει από το Δίκαιο.

Ζουρίδες: Στην Κρήτη ζουρίδες αποκαλούν τις νυφίτσες.

Καραβανάδες-Ξυπόλυτοι: Χαρακτηρισμοί των κρητικών κομμάτων που αντιστοιχούσαν σε ιδεολογική διάκριση. Ξυπόλυτοι ήταν οι φιλελεύθεροι και Καραβα-

**νάδες οι συντηρητικοί. Οι προσω-
σωνυμίες δόθηκαν από τους αρ-
χηγούς των αντιπάλων παρατά-
ξεων.**

**Μεγάλος αρπεντές: (τουρκ.
arbede), στάση, ανταρσία, μεγά-
λο κακό, συμφορά.**

**Παναγία η Κλεφτρίνα: Παναγία-
προστάτις των κλεφτών = πειρα-
τών.**

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΑΠΟ ΔΙ- ΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΚΑΤΑ ΤΟ 19ο ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20οῦ ΑΙ- ΩΝΑ

**Βενέρης Τιμ., Το Αρκάδι διά των
αιώνων, Αθήναι 1938.**

**Δετοράκης Θεοχ., Ιστορία της Κρή-
της, Αθήνα 1986 (Ηράκλειο,
1990).**

**— Βιβλιογραφία της Κρητικής Ιστο-
ρίας, περιοδικό «Παλίμψηστον»
τ. 3, 1986, 232-233.**

**— Η επανάσταση του Θερίσου
(1905), εφ. Απογευματινή (Εγκυ-
κλοπαίδεια-Προσφορά). Ελλάδα-
20ός Αιώνας. Τόμος Β'. Τα γεγο-
νότα, 10-16.**

**— Σφραγίδες Κρητικής Ελευθερίας
(1821-1898). Έκδοση για την εκα-**

τονταετηρίδα της Κρητικής Ελευθερίας (1898-1998), Ηράκλειο 1998. Έκδοση της Εταιρίας Κρητικών Ιστορικών Μελετών.

Εκδοτική Αθηνών, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τ. ΙΓ', ΙΔ', Αθήνα 1977.

Ζαμπέλιος Σπ. - Κριτοβουλίδης Κ., Ιστορία των επαναστάσεων της Κρήτης (συμπληρωθείσα υπό Ιω. Κονδυλάκη), εν Αθήναις ²1971.

Καλλιατάκη Κ., Αγγλία και Κρήτη 1868, Κρητικά Χρονικά 25, 1973, 229-277.

— Η εσωτερική κατάσταση στην Κρήτη 1868-1877, Αθήνα 1984 (διδ. διατριβή).

Κόκκινος Διον., Η ελληνική επανάστασις, τ. 1-6, Αθήναι ⁵1950 (1967-1969).

Κούνδουρος Μ., Ιστορικά και διπλωματικά αποκαλύψεις. Η α-

πελευθερωτική επανάσταση της Κρήτης και η αρμοστέία αυτής, εν Αθήναις 1921.

Κρήτη. Ιστορία και Πολιτισμός (έκδοση Συνδέσμου τοπικών ενώσεων Δήμων και Κοινοτήτων Κρήτης), τ. Β' , Ηράκλειο 1988.

Κριάρης Παν. Κ., Ιστορία της Κρήτης (Νέα) από των αρχαιοτάτων μέχρι των καθ' ημάς χρόνων, τ. Γ', εν Αθήναις 1937.

Κριτοβουλίδης Κ., Απομνημονεύματα του περί της αυτονομίας της Ελλάδος πολέμου των Κρητών, εν Αθήναις 1859 (Χανιά, 1912).

— Παράρτημα εις τα Απομνημονεύματα του περί της Αυτονομίας της Ελλάδος πολέμου των Κρητών, Αθήνησι 1860.

Μακράκη Λιλή, Ελευθέριος Βενιζέλος (1864-1910). Η διάπλαση ενός

εθνικού ηγέτη, Αθήνα 1992 (έκδοση ΜΙΕΤ).

Μουρέλλος Ιω., Ιστορία της Κρήτης, Ηράκλειο 1950.

Παπαντωνάκης Γ., Η διπλωματική ιστορία της κρητικής επανάστασης του 1866, εν Αθήναις 1926.

Πρεβελάκης Ελ., Η μεγάλη Κρητική Επανάσταση 1866-1869, Αθήνα 1966.

Πρεβελάκης Ελ. - Πλαγιαννάκου-Μπεκιάρη Β., Η Κρητική Επανάστασις 1866-1869, Εκθέσεις των εν Κρήτη προξένων της Ελλάδος, 1-2, Αθήναι 1970.

Ξανθουδίδης Στέφ., Επίτομος Ιστορία της Κρήτης, εν Αθήναις 1909.

Σβολόπουλος Κ., Ο Ελευθέριος Βενιζέλος και η πολιτική κρίσις εις την Αυτόνομον Κρήτην, Αθήναι 1974.

Σκανδάμης Α. Σ., Ο Πρίγκιψ Γεώργιος. Η ζωή και το έργο του, Αθήναι 1955.

Σταυρινίδης Νικ., Ο καπετάν Μιχάλης Κόρακας και οι συμπολεμιστές του, τ. Α' - Γ', Ηράκλειον 1971-1974.

Σταυρινού Μιράντα, Η αγγλική πολιτική και το Κρητικό Ζήτημα (1839-1841), Αθήνα 1986.

Τσιριντάνης Αλ., Η πολιτική και διπλωματική ιστορία της εν Κρήτη Εθνικής Επανάστασεως 1866-1869, τόμοι 3, Αθήναι 1950-1951.

Τωμαδάκης Ν. Β., Τα εν Κρήτη πολιτεύματα (1821-1824) (Μιχαήλ Αφεντούλιεφ, Μανόλης Τουμπάζης, Πέτρος Σκυλίτζης - Ομηρίδης και Γ. Καλαμαράς), Δελτίον της Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας της Ελλάδος, 15, 1961, 3-51.

**Ψιλάκης Β., Ιστορία της Κρήτης, τ.
Γ', εν Χανίοις 1909.**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 5ου ΤΟΜΟΥ
ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΑΠΟ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ
ΚΑΤΑ ΤΟ 19ο ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ
ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΑ

Εισαγωγή.....	9
A. Ο αγώνας της Εθνεγερσίας στην Κρήτη (1821-1830).....	11
1. Η πρώτη περίοδος (1821-1824)	11
B. Η περίοδος 1830-1866	38
1. Η περίοδος της αιγυπτιακής (1830-1840).....	38
2. Η επανάσταση του Χαιρέτη- Βασιλογεώργη (1841).....	44
3. Τα γεγονότα κατά την περίοδο 1841-1866. Το κίνημα του Μαυρογένη.....	48

Γ. Η μεγάλη Κρητική Επανάσταση του 1866-1869.....	52
1. Ο εθνικός χαρακτήρας της επανάστασης.....	52
2. Η έκρηξη της επανάστασης και η οργάνωση του αγώνα.....	58
3. Τα πολεμικά γεγονότα. Η διεθνής απήχηση.....	60
4. Το τέλος της μεγάλης κρητικής επανάστασης.....	65
5. Ο Οργανικός Νόμος της Κρήτης	68

Δ. Το Κρητικό ζήτημα κατά την τελευταία περίοδο της τουρκοκρατίας (1869-1898).....	72
1. Η Κρήτη από το 1868 ως το 1878.....	72
2. Η επανάσταση του 1878 και η Σύμβαση της Χαλέπας.....	76
3. Η Κρήτη στη δεκαετία 1878-1888.....	82

4. Η επανάσταση του 1889 και οι συνέπειές της	86
5. Η ιδέα της Μεταπολίτευσης. Η επανάσταση του 1895-1896.....	87
6. Οι τελευταίες επαναστάσεις (1897-1898).....	91
7. Ο ελληνοτουρκικός πόλεμος του 1897 και η λύση της αυτονομίας..	98
8. Η μεγάλη σφαγή του Ηρακλείου και η λύση του Κρητικού Ζητήματος.....	102

Ε. Η περίοδος της αυτονομίας και η ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα.....	111
1. Η οργάνωση της Κρητικής Πολιτείας	111
2. Η περίοδος της δημιουργίας.	115
3. Τα πρώτα νέφη	117
4. Η επανάσταση του Θερίσου (1905).....	121

5. Η αρμοστεία του Αλεξάνδρου Ζαΐμη (1906-1908).....	142
6. Η κατάλυση της Αρμοστείας στην Κρήτη. Το πρώτο ενωτικό Ψήφισμα των Κρητών.....	144
7. Τα γεγονότα των ετών 1909-1913.....	147
8. Η μετάκληση του Βενιζέλου στην Αθήνα και οι επιπτώσεις στο Κρητικό Ζήτημα.....	149
9. Η οριστική λύση του Κρητικού Ζητήματος	151
ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ.....	155
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	157
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	163

**Ευχαριστούμε
την «Εκδοτική Αθηνών»,
το «Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών»,
την «Πινακοθήκη
του Δήμου Αθηναίων» και
τη «Γεννάδειο Βιβλιοθήκη»
που μας επέτρεψαν να
χρησιμοποιήσουμε εικόνες και χάρτες
από τις Εκδόσεις τους,
για τις ανάγκες της διδασκαλίας του
βιβλίου.**

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το Ι-ΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «Διατίθεται με τιμή πώλησης». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων/ ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.